

HET LOGEETJE

van de

DOMINEE

HELGA VAN DE VLASAKKER

G. F. CALLENBACH N.V. · NIJKERK

**'T LOGEETJE
VAN DE DOMINEE**

Met tekeningen van Riek van der Waa

'T LOGEETJE VAN DE DOMINEE

DOOR

HELGA VAN DE VLASAKKER

ƒ

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

I. OOM HENK EN TANTE SIETSKE

Had ze gedroomd, of waren er wèrkelijk voetstappen op de overloop?

Treesje van Dalen kroop een eindje uit haar warme dekenholletje omhoog. Brr wat was het koud boven het dek. Je kon voelen, dat het erg vroom.

Ze luisterde heel scherp, of ze weer dat geluid hoorde van zopas. Misschien had ze 't zich wel verbeeld, en was 't alleen maar iets uit haar droom. Ze streek de krullen achter haar oren. Zo, nu zou geen enkel geluid haar meer ontgaan.

„Knàp!”

Ja, er was iemand op de overloop. Het licht werd aangeknipt; plotseling viel daarvan een grote streep door het raam boven de deur van Treesjes kamertje.

Dat was moeder natuurlijk. Maar wat gek — wat moest moeder nu? 't Was vast midden in de nacht. Er zou toch niet iets náárs zijn?

Ze schoof nog een eindje verder naar boven, maar schoot dan ook meteen weer onder de dekens. Vreselijk! Wat een kou!

Nu hoorde ze duidelijk, dat moeder de kraan liet lopen; daar ging ze naar beneden. Er was vast iets. Als moeder weer boven kwam, zou ze haar even roepen.

Het duurde lang, eer ze weer voetstappen op de trap hoorde. Toen ze langs haar kamertje kwamen, riep Treesje voorzichtig: „Moeder! Hóór eens”

Dadelijk ging de deur open en stond moeder op de drempel. Ze

had haar mantel aan over haar nachtopon en — Treesje zag het direct — moeders gezicht was heel ernstig. Dus er wàs iets naars, begreep ze.

Zacht sloot moeder de deur en deed de lamp in Treesjes kamertje aan.

„Wat is er, meiske? Slaap je niet? Ben je wakker geworden van mij? Wat jammer is dat.”

„Er is iets bijzonders, hè moes?” vroeg Treesje fluisterend. „U is toch niet ziek?”

Moeder schudde haar hoofd. „Ik niet, maar Marietje is vannacht opeens niet goed geworden. Ik maak me er echt ongerust over. Ze heeft hoge koorts en ik geloof, dat haar keeltje erge pijn doet. 'k Ben de hele nacht al met haar bezig geweest. 't Is zo akelig, als zo'n kleine peuter iets mankeert en je kunt er niets aan doen.”

Treesje knikte begrijpend. Zij, moeders gróte dochter, wist heel goed, wat moeder bedoelde. Och, wat erg voor die lieve, kleine Marietje.

Trees wreef nog eens haar ogen uit en keek moeder ernstig aan. „Morgenochtend gaat u zeker gauw de dokter opbellen?”

„Natuurlijk.”

Moeder zuchtte. Zorgzaam stopte ze Treesje weer in. „Ga nu maar weer slapen, kind. Je kunt er toch niets aan doen. We zullen deze nacht wel doorkomen. Op 't ogenblik slaapt Marietje weer even. Maar ze wordt telkens wakker. Dat ze zo'n koorts heeft — dat is zo verdrietig, weet je.”

Weer knikte Trees, terwijl ze moeders hand nam en die tegen haar wang legde. „Denkt u, dat ze erg ziek zal worden?”

„Och . . .” Moeder haalde haar schouders op. „Met die kleintjes kan 't van alles zijn. Soms zijn ze de éne dag doodziek, zou je zeggen, en de volgende dag mankeren ze niets meer. Dat hebben we met jou ook wel eens beleefd, hoor.”

Er kroop een glimlach om moeders lippen, toen ze er aan dacht,

hoe dikwijls vader en zij ongerust geweest waren, toen Treesje nog zo klein was. En nódig was dat toch eigenlijk nooit geweest. Want echt ernstige ziekten had hun oudste dochtertje niet gehad. „Hollands welvaren” noemden de mensen Treesje wel eens, omdat ze er zo stevig en gezond uitzag. Trees vond het wel grappig, zo'n bijnaam, beter dan dat ze „bleekneus” of zo tegen je zeiden.

Maar met Marietje was het nu toch lang niet goed, tobde moeder. Als dit maar niet méér te betekenen had. Ze keek nog eens naar Trees, die met wijd-opengesperde ogen haar lag aan te staren.

„Je moet nu heus weer gauw gaan slapen, hoor, anders ben je morgen veel te moe.”

Trees murmelde gehoorzaam: „Ja, moes. . . .”

En toen moeder een half uurtje later nog eens voorzichtig om de deur van haar kamertje gluurde, hoorde ze aan de rustige ademhaling, dat Trees was ingeslapen.

Maar de volgende morgen wist Treesje zich het gebeurde van die nacht nog heel goed te herinneren, en was 't eerste dat ze aan moeder vroeg: „Hoe gaat het nu met Marietje?”

Zorgelijk zei moeder: „Niets beter jammer genoeg. Ik ben zelfs bang, dat het juist nog èrger is geworden. We zullen nu maar afwachten, wat de dokter er van zegt.”

Het was niet zo'n vrolijke Trees als gewoonlijk, die deze morgen naar school stapte. Telkens moest ze aan haar zieke zusje denken, dat zusje, waar ze zo dól op was. Gisteren had Marietje haar nog een eindje weggebracht; dat mocht ze altijd, een heel klein eindje maar, tot de melkboer op de hoek van de straat. En dan zwaaiden ze nog een hele poos naar elkaar, Marietje en zij. Dat lieve, heldere stemmetje van Marietje kan ze nog heel ver horen: Dàaaaaaaag Trééééés

Maar nu was er geen klein zusje, dat tot de hoek met haar mee-

ging. Nu had ze dat vriendelijke stemmetje nog helemaal niet gehoord vanmorgen. Nu lag die kleine puk daar zo ziek in haar bedje. Dat maakte Treesje bedroefd.

Trees holde naar huis, toen om twaalf uur de schoolbel ging. Ze wachtte niet eens op de twee vriendinnetjes, die een heel eind dezelfde kant uit moesten als zij.

Gauw — gauw horen, wat de dokter gezegd had. Misschien. . . . misschien was Marietje alweer véél beter.

Maar toen ze de keukendeur inkwam, bleef ze van verbazing eensklaps stokstijf staan. Was dat moeder, die daar in een groot, wit mouwschort kwam aanlopen?

En wat moeder zei was nog veel vreemder.

„Kom niet te dicht bij me, Treesje-lief. Je moet in de keuken blijven. Nee, je mag niet verder 't huis ingaan. Als je je mantel uitgedaan hebt, moet je eens rustig op deze stoel gaan zitten, want we moeten een heleboel samen praten.”

Treesje deed, wat moeder gezegd had, en luisterde gespannen naar moeders verhaal.

Moeder vertelde, dat de dokter al heel vlug, nadat ze hem bij de drogist had opgebeld, was gekomen, en tot moeders schrik had hij gezegd, dat kleine Marietje roodvonk had — een ziekte, die erg besmettelijk is. „Natuurlijk weet je, wat dat betekent?” vroeg moeder.

O ja, als je een besmettelijke ziekte had, kon iemand, die dicht bij je kwam, ook heel gemakkelijk die ziekte krijgen. En had Marietje nu zoiets? Mocht ze nu helemaal niet even naar haar zusje toe?

„Eigenlijk,” ging moeder verder, „moeten de meeste kinderen, die roodvonk hebben, naar het ziekenhuis.”

„O, moeder,” schrok Treesje. „Marietje naar 't ziekenhuis? Die kleine snoes van nog geen vier jaar het huis uit? Nee, toe, moeder, zeg nou, dat het niet hoeft.”

Moeder glimlachte geruststellend. „Het hoeft ook niet, meiske. Als ik maar precies doe, wat de dokter gezegd heeft.” Moeder wees op haar witte schort. „Dit hoort er óók al bij. Daar heeft mevrouw Van Veen, waar ik opgebeld heb, me al dadelijk aan geholpen. Aardig van haar, hè? Maar Trees” — moeder aarzelde even — „er is nòg iets — en dat gaat jou aan, kindje.”

Moeders stem werd nu zacht, en haar ogen keken zo vriendelijk naar Treesje, dat die een beetje verlegen begon te worden.

„Weet je, dat je me vanmorgen zo welgemeend gevraagd hebt, of je me met iets helpen kon?”

O ja, dat wist Treesje nog heel goed.

„Nu kùn je me helpen.”

„Waarmee dan, moes?” vroeg Trees haastig.

„Dat zal ik je uitleggen.”

En moeders rustige stem vervolgde: „Kinderen, die een broertje of zusje thuis hebben met roodvonk, mogen in een hele poos — zes weken maar liefst — niet naar school, niet naar buiten, of spelen met andere kinderen. Jij zou dat dus ook niet mogen, begrijp je? Of. . . òf je zou nu vandaag al uit dit huis moeten en er al die weken niet meer inkomen. Net zolang, tot Marietje weer helemaal beter is. Als er nu eens mensen waren, waar jij al die tijd zou kunnen zijn? Hoe zou je dat vinden, Trees?”

Treesje moest even heel goed nadenken. Ze kreeg er een diepe rimpel van in haar voorhoofd. Zes weken niet naar school, helemaal niet naar buiten mogen en spelen met andere meisjes. Dat was geen prettig vooruitzicht. Maar zo'n lange tijd ergens anders naar toe? En wáár zou ze dan wel heen moeten? Nee, prettig leek haar ook dàt niet. Maar — dat begreep Treesje wel, het ging niet om wat zij het prettigste vond, maar om wat het bèste was. En het beste zou toch zeker zijn, als moeder rustig voor kleine Marietje kon zorgen, en ze zich helemaal niet om haar grote dochter behoefde te bekommeren?! Opeens wist ze, wat ze antwoorden moest, toen ze dat bedacht. Moeder had het toch over

helpen? En als dat dan helpen was, dan moest het maar, al vond ze het ook nog zo vervelend.

Ze wilde zo graag flink zijn, echt moeders „oudste” dochter. Dat had vader, voor hij naar Indonesië moest, immers ook nog aan haar gevraagd, of ze een steun voor moeder wilde zijn — een meisje, waar moeder echt wat aan had? En nu kon ze dat. En ze wilde het ook. Vooral nu ze aan vaders woorden dacht. Alléén, ze hoopte toch wel heel erg, dat het aardige mensen zouden zijn, bij wie ze zo'n tijd zou moeten wonen.

Moeder had al een poosje gezwegen en wachtte op een vraag van Treesje. Die vraag kwam ook.

„Wáár willen ze me dan hebben, moes?”

Moeder antwoordde niet direct.

„Je zult er wel heel erg van ophoren,” begon ze. „Ik was er zelf ook verbaasd over. 't Is allemaal zo gauw gegaan vanmorgen.”

„Maar waar is het dan?”

„Bij dominee Hulshof.”

„Bij . . . bij de dóminee?”

Treesje kreeg er een kleur van. Een kleur van schrik. Zij, Treesje van Dalen, zes lange weken het logeetje van zo iemand als dominee Hulshof? Die deftige mijnheer, die daar iedere Zondag hoog, ver van haar vandaan, in zijn mooie, zwarte toga op de preekstoel stond? De dominee tegenover wie ze altijd zo verlegen was, als hij, toen vader nog thuis was, af en toe bij vader kwam praten.

Moest zij in dat grote huis?

O, maar dat vond ze helemaal niet leuk. O nee, waarom juist daar? Wat moest nou een meisje uit zo'n klein straatje als waar zij woonde, een straat uit de Zeeheldenbuurt nog wel, in dat grote, deftige huis doen? Zij daar aan tafel eten? Daar slapen? Nee, dat kon moeder niet menen. En zonder dat ze het wilde, schoten Treesje de tranen in de ogen.

Moeder zag het, en ze begreep heel goed, wat er in haar meiske omging.

„Je vindt het niet prettig, kind. Dat zie ik wel, en eerlijk gezegd had ik dat ook wel verwacht. Heus, moeder kan zich best voorstellen, hoe je er tegen opziet. Maar luister eens, Trees, dominee en mevrouw zijn werkelijk heel aardige mensen. Jij kent ze niet goed, maar ik weet dat zeker. Zou je denken, dat ik je anders bij me vandaan wilde laten gaan, als ik daarvan niet overtuigd was?

Het was juist verbazend vriendelijk van de dominee, dat hij dit plannetje zomaar één twee drie voor ons in elkaar zette. Vanmorgen, toen de dokter nog maar net weg was, kwam dominee even aan, om iets over vader te vragen, en toen vertelde ik hem van de narigheid, die we met Marietje hadden. Opeens had hij dit plan. Je mag ook nergens in huis, waar andere kinderen zijn, zie je, dat is het beste. Het zou wat dat betreft dus ook al heel mooi uitkomen, omdat er in de pastorie geen kinderen zijn. Hij is daarna dadelijk met mevrouw gaan praten, en een uurtje later was hij er alweer, om te zeggen, dat het allemaal goed was, en je maar gauw moest komen — straks.”

„Straks?.... Maar.... hoe kan.... hoe moet....” riep Treesje verward uit.

Haar stem klonk een beetje raar, omdat ze zo'n moeite deed haar tranen de baas te blijven.

„Ja, straks,” herhaalde moeder. „We moeten nu weten, wat we doen, meiske. Of je blijft hier de hele tijd, of je gaat naar de pastorie.”

„Als het dáár nu juist maar niet was,” zuchtte Treesje bedrukt. „Kom, kom, vrouwtje, zo erg is het toch niet,” probeerde moeder haar terneergeslagen dochttertje op te beuren. „Ik geloof zeker, dat het reusachtig mee zal vallen. Je moet niet bang zijn, lieverd, voor dat grote huis en die mensen, die misschien wel wat anders zijn, dan wij hier in de Zeeheldenbuurt. Daar ben je wél bang voor, is het niet, Trees?”

Stil knikte Treesje.

„Je moet me geloven,” zei moeder weer, „dat ik heel vast weet, dat je het daar prettig zult hebben en dat je nergens over in angst hoeft te zitten. Ze zullen vriendelijk en goed voor je zijn.”

„Zegt u maar niets meer, moes,” onderbrak Treesje moeders woorden. „Ik wil wel gaan, ook al zie ik er nog zo tegen op. Zegt u dan nog eens, dat ik u er heus mee help!”

Moeders ogen glansden, en nadrukkelijk zei ze:

„Je helpt me, m'n flinke, grote dochter.”

Dat was het nu juist, wat Treesje had willen horen, en ze glimlachte alweer door haar lastige tranen heen. Vooruit, het moest, en wie weet, hoe alles nog meeviel.

Als ze zich mevrouw van de dominee voorstelde, ja, dan geloofde ze toch wel, dat het een lieve dame was. Haar gezicht kende Trees goed, en dat was heel vriendelijk. Ze had er, als ze op haar plaatsje naast moeder in de kerk zat, vaak naar gekeken, en wel eens gedacht: „Wat lief lijkt die mevrouw. . . .”

En lief wáren ze — dominee en mevrouw Hulshof!

Toen Trees nog geen twee dagen in de pastorie was, was het ijs al helemaal gebroken, en had zij, die toch zo schuchter kon zijn, haar verlegenheid helemaal overwonnen. Hoe het zo gekomen was, ze wist het niet. Het ging vanzelf, maar opeens was er dat gevoel van vertrouwelijkheid. Niets bang of vreemd voelde ze zich meer. Wonderlijk! Het was net, alsof ze dominee en mevrouw al veel langer gekend had.

Het afscheid van het huisje in de De Ruyterstraat was niet gemakkelijk geweest voor Trees, maar ze had zich dapper gehouden.

Wel bonsde haar hart een beetje, toen ze naast de grote, onbekende mijnheer liep, die haar meenam.

En nu. . . .

Nu had ze al twee nachten geslapen in het leuke, kleine logeerkamertje van de pastorie.

Er waren in dat huis méér logeerkamers — allemaal grote. Maar mevrouw Hulshof had dit kleine hokje heel gezellig gemaakt voor de kinderen, die wel eens kwamen logeren. Er waren veel lichte, gebloemde gordijnen. Overal leuke platen aan de muur. Een hele serie foto's van de prinsesjes, en. . . . een bed dat je kon opklappen. Dan leek het hokje ineens veel groter.

Treesje voelde zich daarin al helemaal op haar gemak. Het kleine, rose lampje boven haar hoofd, dat je zomaar, terwijl je in bed lag, kon uitknippen, vond ze een van de mooiste dingen. De eerste avond had ze — heel kinderachtig van zo'n grote meid — 't telkens aan- en uitgedaan. Maar nu deed ze zo flauw niet meer. Ze was al aan veel nieuws gewend. Ook aan de heerlijke warmte, die overal in het grote huis was. Hier merkte je niets van de bitter koude winter. Als je hier boven je dekens uitkroop, hoefde je niet te rillen, want het hele huis had centrale verwarming. Reusachtig fijn vond Trees dat. Wáár je ook ging, nergens hoefde je bang te zijn voor kou.

Ze stond in haar pyama nog even rond te kijken in het kamertje. Zojuist had mevrouw haar goedennacht gewenst.

Mevrouw-van-de-dominee. . . .

Maar zij mocht zomaar, alsof het zo hoorde, tante tegen haar zeggen. En dominee zelf noemde ze óóm. Kon je je dat voorstellen? O, ze durfde het eerst niet goed, toen mevrouw het deze avond, onder het eten, ineens zei: „Noem ons maar oom Henk en tante Sietske, hoor Trees. Dat klinkt veel gezelliger, vind je zelf ook niet? Nu je hier zo lang blijft, zou het maar vervelend worden, als je steeds zo plechtig tegen ons zou doen.”

Dominee had ook zo vriendelijk naar haar gekeken. „Probeer het maar meteen,” zei hij.

Treesje was er verlegen van geworden, en ze vergiste zich die avond nogal eens. „Do. . . .,” begon ze dan. Maar dan kuchte oom Henk zo hard, en verbeterde ze het maar gauw.

Trees liet haar bed naar beneden zakken, maar voor ze er bij neerknielde voor haar avondgebed, liep ze eerst nog naar een foto, die tegenover het hoofdeinde hing, juist zo dat ze er vanaf haar kussen precies naar keek.

Die foto bezag ze opletterend. Daarop stonden ze allemaal: vader, moeder, Marietje en zij. Maar naar haarzèlf keek ze niet. Op die plaats legde ze haar wijsvinger.

Toen fluisterde ze: „Welterusten, allemaal!”

Eigenlijk vond ze het wel een beetje gek. Als iemand anders het zag, zou ze er van gaan blozen. Maar het was toch zo prettig om dit te doen. Ze was van plan, al de weken die ze in de pastorie zou doorbrengen, iedere avond „die-drie-van-thuis” welterusten te zeggen.

Ze ging terug naar het bed. Heel eerbiedig boog ze zich neer, om o zo veel te zeggen en te vragen aan de Here Jezus, Die ook hier bij haar blijven wilde, en ook zorgen zou voor al die mensen, van wie ze zoveel hield. Ze noemde al hun namen op en vergat oom Henk en tante Sietske daarbij niet.

Toen ze de dekens terugvloog, zag ze ineens iets bekends. Het stond op de plank boven het bed. Hoe kwam dat daar nu? Maar dat was óók van thuis. Ja, haar eigen lijstje met het versje, waarboven twee grote kaarsen getekend waren, en opzij was het met mooie randjes bloemen versierd. Vader had het haar eens met Kerstmis gegeven. Het versje heette: „Als kaarsjes in de nacht”. Treesje kende het van buiten. Het was heel gemakkelijk te onthouden.

Wat lief van moeder om dat ook nog in haar koffer te doen. 't Had zeker onderin gelegen, want ze had het gisteren niet gezien. Nu zou tante Sietske het wel gevonden hebben. Vader zelf had dat mooi voor haar getekend. Ze was er altijd heel trots op geweest, dat haar vader zoiets kon maken. Ze had het al zo lang, maar ze wist zich nog goed te herinneren, dat vader, toen hij 't haar gaf, zei: „Je begrijpt natuurlijk de betekenis van de woorden heel goed?”

En òf ze die begreep.

„Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht,
dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht.
En Hij wenst, dat ieder tot Zijn ere schijn',
gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn.”

Je kon het versje zingen ook. Marietje noemde het „het kaarsen-
liedje”.

En nu had ze ook dit meegekregen naar de pastorie. Treesje was
echt blij met „nog een stukje van thuis”.

Ze zou er vaak naar kijken.

Maar vanavond toch niet langer.

Vlug knipte ze het lampje uit, en na een kwartiertje sliep ze als
een roos.

II. FEEST IN DE PASTORIE

Ben je nu alweer klaar met je huiswerk, Trees?" vroeg mevrouw Hulshof op een Maandagavond, vijf dagen nadat Treesje in de pastorie gekomen was.

„Ja, tante, we hebben 's Maandags nooit zoveel, en ik ben altijd nogal gauw klaar met m'n werk voor school."

„Vind je 't dan niet eens een keertje moeilijk?"

„Soms, maar niet zo vaak," antwoordde Trees.

„Wat een knapperd ben jij dan," glimlachte tante Sietske. „Je hebt zeker wel mooie rapporten?"

„Gáát nogal. . . ."

Trees probeerde het een beetje onverschillig te zeggen. Je kon toch niet gaan opscheppen over je eigen cijfers? Dat leek zo mal. Het was wel heerlijk, dat ze geen moeite had met leren. Voor jezelf was dat prettig, maar 't fijnste vond ze 't toch steeds voor vader. Vader was zo trots op haar, als hij al die achten, en zelfs een paar negens op haar rapporten zag. Ze vond het zo zielig voor die kinderen, die niet gemakkelijk de dingen konden onthouden. Je zou ze zo graag willen helpen, als je merkte, hoe ze soms zaten te tobben over een moeilijke som of een taalles, die zij allang af had. Dan speet het haar, dat ze niet wat méé kon geven van zichzelf, waardoor 't voor anderen niet zo lastig zou gaan.

Lieneke, haar vriendinnetje, was ook al geen bolleboos op school, maar gelukkig kon Trees haar af en toe een beetje wijzer maken. Hè, 't was toch wel jammer, dat ze, zolang ze in de pastorie logeerde, Lieneke alleen op school maar meer zag. Van samen spelen buiten de schooltijden kwam nu niets.

Daarvoor zaten ze te ver van elkaar vandaan en ze zou het tante Sietske toch ook niet goed durven vragen of haar vriendinnetje een middag bij haar mocht zijn.

Misschien vond tante het heus wel goed, maar Trees was bang

te véél te vragen. Deze weken moesten ze het dan maar zonder elkaar doen.

„Zeg, Treesje,” onderbrak tante's stem de gedachtengang van haar logeetje, „speelt Marietje veel met poppen?”

„O ja, erg veel,” antwoordde Trees. „Ze is een echt poppenmoedertje. Uren speelt ze er zoet mee en lief dat ze dan tegen haar kinderen doet!”

„Heeft ze wel een pop met allerlei leuke kleertjes, net als een echte baby?” vroeg mevrouw Hulshof verder.

„Nee, dat eigenlijk niet.”

In gedachte bekeek Treesje eens de rij van Marietjes poppen. 't Was niet veel bijzonders. . . .

„Hoe zou je het vinden, als wij, om haar te verrassen, eens een pop gingen aankleden met echte kleertjes? Hemdje, broekje, jasje, muts, alles wat je maar kunt bedenken dat een baby aanheeft. Zeg, en dan doen we er ook een paar luiertjes bij. Ja, Trees,” ging tante zelf ijverig op haar plannetje in, „lijkt jou dat ook niet erg aardig? Ik heb nog wel een geschikte pop. Goed stevig en niet te groot. Als we er samen voor werken, zul je eens zien, hoe prachtig dat voor elkaar komt.”

„Enig, tante,” genoot Trees. „Maar ik kan nog niet zo heel goed naaien,” bekende ze.

„O, dat is niets, daar help ik je wel mee, hoor. En er is ook heel wat voor te breien en te haken. Dat komt best in orde.”

Treesje vond het idee schitterend. Ze zou zó wel willen beginnen.

En werkelijk, diezelfde avond nog werden de eerste hemdjies al van een zacht flanelle lapje geknipt, en had Trees, netjes met de flanelsteek, al één paar armsgaatjes omgezoomd.

Terwijl ze daarmee bezig was, wachtte haar een grote verrassing! Tante Sietske moest iets met Trees „bepraten”, zoals ze zei. Dat klonk erg grote-menschtig. Wat zou het zijn?

Toen hoorde Trees, dat er féést gevierd zou worden in de

pastorie! Een bruiloftsfeest. Over veertien dagen al. Dan waren dominee en mevrouw twaalf en een half jaar getrouwd. Vrienden zouden er komen — véél vrienden, familie en kennissen. Een echt blijde dag moest het worden, want oom Henk en tante Sietske, die heel veel van elkaar hielden, waren erg dankbaar, dat ze al die tijd voor elkaar gespaard gebleven waren.

Even schrok Treesje nog terug voor de gedachte, dat er zoveel vreemde mensen zouden komen. Maar als ze zich herinnerde, hoe bang — ja, want dat was het woord er voor — ze ook eerst geweest was voor die „vreemde” dominee en zijn vrouw, vertrouwde ze ook wel, dat die bruiloftsgasten aardig zouden zijn.

„Je treft het maar, Trees,” vond tante.

„Nou, en òf,” zei Treesje volmondig.

„En je raadt nooit, wat we volgende week gaan doen,” deed mevrouw Hulshof geheimzinnig. „Dan — dan gaan we samen een nieuwe feestjurk voor jou kopen. Wat zeg je daar wel van?”

„Heerlijk,” zuchtte Trees.

„Daar hoef je anders niet zo om te zuchten,” plaagde tante.

„O, maar dat is van plezier, weet u,” legde Trees vlug uit.

„Wat zul je dan hard zuchten, als ik je nog iets plezierigs vertel. Luister maar: Je mag hier een vriendinnetje vragen voor die dag. Dat is voor jou wat gezelliger, want 't zijn verder allemaal grote mensen. Nou, meisje, is 't naar je zin?”

„O, tante!”

Trees klapte van blijdschap in haar handen. „Wat een massa heerlijke dingen ineens.”

Daar moest ze nog een poosje fijn over nadenken. En enkele ogenblikken was het heel stil in de grote huiskamer van de pastorie.

Treesje schoof haar stoeltje nog wat dichtër bij de haard. Zo'n prachtige kachel was dat! Wel heel wat anders dan het potkachelkje, dat bij hèn in de kamer stond. O, maar alles was hier anders. Veel en veel mooier. Als je eens in de kamer rondkeek . . .

Maar ze zou 't toch niet graag willen ruilen met thuis! O nee! Hoe lief ze ook voor haar waren, tante en oom, ze verlangde in stilte — waar niemand iets van wist — soms opeens zo heel erg naar huis. Naar moeder. . . . Als ze dan niet oppaste. . . . Maar

natúúrlijk huilde ze niet. Toch was het niet prettig als je moeder zo onbereikbaar voor je was en je zàg haar wel, zoals gistermiddag, toen ze met tante Sietske naar de De Ruyterstraat was geweest. Zij samen hadden vóór het raam gestaan en moeder er àchter. Och, wat vreemd was dat geweest. En je moest zo hard praten, anders verstond moeder je niet. Dan kon je ook helemaal niet zeggen, wat je nou juist gewild had: lieve dingen, die alleen voor moeder bestemd waren. Ze had zich wat verdrietig gevoeld op de terugweg. Om zó naar je moeder te gaan — nee, dat was niet ècht.

Daar zou ze nu maar niet meer over piekeren; er waren wel prettiger dingen, om zich mee bezig te houden. Dat Marietjes roodvonk niet zo ernstig was, moest ze daar ook niet heel dankbaar voor zijn? En zij nu hier in de pastorie. . . .

Af en toe kon ze 't haast nog niet begrijpen, dat ze 't heus was — het meisje, dat hier maar zo gewoon naar binnen ging, haar eigen kamertje had in het grote huis. Ja, ze maakte zelfs gekheid met de dominee. Zoals die oom Henk haar toch aan 't lachen kon maken!

Oom Henk, die gisteren weer op de preekstoel had gestaan, terwijl zij naast tante in de domineesbank zat. Dat was wel even heel wonderlijk geweest, toen ze achter die dame in haar mooie, bruine bontmantel op het plaatsje ging zitten, dat nu zes weken lang háár plaatsje zou zijn. Treesje van Dalen met haar kale, blauwe jasje, dat al een beetje kort werd, in de domineesbank.... Het was heel mooi, wat oom Henk in zijn preek zei.

Het gebeurde niet dikwijls, dat Trees zoveel begreep van hetgeen er in de kerk gezegd werd. Maar dit keer was 't niet moeilijk voor haar. Ze zou het zo wel allemaal kunnen navertellen. 't Ging over de arme, verlamde man, die door zijn vier vrienden — zijn gelovige vrienden — door het dak tot voor de voeten van de Here Jezus neergelaten werd, omdat er op een andere manier geen mogelijkheid was, bij Hem te komen. Ze wilden de zieke man

tot Jezus brengen, omdat ze vast geloofden, dat Jezus hem beter kòn maken

„Jezus hun geloof ziende” stond er in de bijbel. Het geloof van die vrienden

Daar preekte oom Henk over.

Trees had zo met aandacht zitten luisteren, dat ze, toen de kerk uitging, er een beetje hoofdpijn van gekregen had. Gelukkig ging dat gauw weer over. Ja, oom Henk was toch maar wat de mensen zeiden: een „fijne predikant”.

Er zouden op die bruiloft ook wel heel veel „mensen uit de gemeente” komen. Die uitdrukking hoorde ze hier in huis zo vaak. Er kwamen aan de pastorie dikwijls „mensen uit de gemeente”, die dominee graag even wilden spreken, had Trees opgemerkt. Oom Henk deed ook veel huisbezoek, en was dan soms heel laat daarvan terug. Vroeger had ze daar eigenlijk nooit erg in gehad, dat een dominee het zo druk zou hebben.

Vader, ja die moest óók heel hard werken. 's Morgens vroeg ging hij al naar de fabriek, en om zes uur kwam hij pas weer thuis. Maar vader had toch dikwijls vrij 's avonds. Dan knutselde hij wat: een stoeltje voor Marietje of zo. Zelfs had hij een leuk poppenhuisje gemaakt. Vader was erg knap in die dingen.

Maar oom Henk, nee, die was altijd maar in de weer voor anderen.

Die „anderen” zouden hem op het komende feest vast ook niet vergeten.

Over veertien dagen

Ze verlangde er al naar. Het trof toch maar prachtig, dat ze dat nu net mee kon maken.

Was het maar vast zover.

Toen Treesje op de morgen van de bruilofstdag wakker werd, wist ze meteen, wat er was: Het feest!

Daar hoefde ze werkelijk niet lang over na te denken, want netjes uitgespreid over een stoel lag daar haar feestjurk, die ze samen met tante Sietske Woensdagmiddag gekocht had. Het was een jurk om. . . . om te zoenen, zou Lieneke's grote zuster zeggen. Die Fie kon toch altijd van die malle uitdrukkingen gebruiken! Maar prachtig was hij dan ook. Donkerrood met een snoezig kantkraagje, en ook kantjes aan de manchetten. Op het bovenstukje waren allemaal heel fijn geborduurd crème roosjes. Het was prachtige stof. Als je er je vingers over liet gaan, voelde het zo „rijk”, vond Treesje. Je gleed er zomaar in. Met zoiets moois aan moest je wel in blijde, feestelijke stemming komen. Hoor! daar liep de kraan op de grote logeerkamer, die naast haar kamertje was. Dat zou juffrouw Brouwer zijn, die opstond. Zou het dan al laat zijn?

Nee, het kleine wekkertje stond toch pas op zeven uur.

Juffrouw Brouwer was de vriendin van tante Sietske. Een onderwijzeres — een heel áárdige. Trees had de vorige avond al dadelijk vriendschap met haar gesloten.

In de andere logeerkamer sliepen een neef en nicht van oom die ze nog niet gezien had, omdat die pas gisteravond laat waren aangekomen.

Het zou al direct na het ontbijt druk worden, dacht Trees. Dan zouden haar bloemen er wel zijn. Ze had expres in de winkel gevraagd, of ze 't bouquet heel vroeg wilden brengen. 't Was van haar eigen zakgeld gekocht. Daar had moeder voor gezorgd. 't Was maar wat leuk, om zelf bloemen te bestellen. Prachtige tulpen waren het. Niet maar van die gewóne, nee, bijzonder mooie!

Trees stond op, toen de grote klok uit de benedengang kwart over zeven sloeg. Ieder kwartier liet die een heel duidelijk klinkend „bim-bam” horen. Treesje lag er vaak naar te luisteren. Het was een prachtige klok.

Ze was blij, dat ze al dadelijk haar mooie jurk mocht aantrekken, want dat was al een feest op zichzelf.

Ze bekeek zich aandachtig in de spiegel. Zat haar haar zo goed? Ja, dat ging best. 't Stond heus fijn, dat rooie lintje om haar lichte krullen. 't Had precies dezelfde kleur als haar jurk. Ziezo, ze was kant en klaar.

Maar naar beneden gaan durfde ze toch nog niet.

Daar werd gebeld.

Zouden dat haar bloemen al zijn?

Ze was er wel erg nieuwsgierig naar.

Kom, ze ging nu toch maar. Dan bleef ze eerst wel een poosje bij Bets in de keuken. Bets en zij konden het erg goed met elkaar vinden. Op de avonden, dat tante Sietske uit moest, naar een vereniging of zo, bleef Bets altijd in de pastorie, en dat waren lang geen ongezellige uurtjes! Die Bets was me een leukerd. Ze had een heleboel broers. Wel vijf, maar twee waren er nog maar thuis. Eén die Bets' vader hielp in de bakkerij, en één die nog op school ging. Dat was Jan.

Er was al de afspraak gemaakt, dat Treesje eens op een Zaterdagmiddag mee mocht. Dat kon fijn worden, jongens!

Zacht liep Trees de trap af. Nee, er was nog niemand van de anderen. Tante en oom zouden juist wel heel laat komen deze morgen, veronderstelde Trees.

In de keuken vond ze Bets, die druk bezig was, en er ook al zo feestelijk uitzag met haar zwarte, glanzende jurk en een klein wit-kanten schortje.

„Kom je me helpen?” vroeg Bets meteen.

„Als je me kunt gebruiken, graag,” bood Trees aan.

„Breng deze twee schaaltes dan maar naar binnen; er is nog niemand.”

Treesje deed wat haar gevraagd werd, en toen ze de huiskamer binnenkwam, viel haar mond open van verbazing.

Wát een bloemen! Schitterend! Zoveel had ze er nog nooit in

een gewoon huis bij elkaar gezien. 't Leek wel een bloemenwinkel. Waar waren die zo vroeg toch allemaal vandaan gekomen? En was haar bouquetje er ook al bij? Ja, daar zag ze het. Wat leek het nu klein, bij al die grote bossen. Er stonden zelfs manden, vol met de prachtigste planten. Maar móói was haar cadeautje toch wel. Zij was toch zelf ook nog maar klein, en ze begrepen best, dat ze niet zo'n dikke spaarpot had.

„Treesje! Kom je nog weer terug?” riep Bets vanuit de keuken.

„Ik moest eerst toch eens even naar al die bloemen kijken,” legde Treesje uit. „Hoe komen die hier nu toch al allemaal?”

„Kind, dat had je straks moeten zien,” vertelde Bets glunderend.

„Je had je ogen uitgekeken. Ze werden met een grote handkar gebracht. Van de bloemisterij van Van der Kamp, weet je wel? Er waren zoveel bestellingen binnengekomen, dat ze nauwelijks op die wagen konden. En als je bedenkt, dat dit nog alleen maar van één bloemist is. . . . Er komt vast nog veel meer,” voorspelde Bets. „'k Vind het zo fijn, Trees. Laten ze dominee en mevrouw maar eens goed verwennen vandaag.”

Je kon wel merken, dat Bets ook veel van oom en tante hield, vond Trees. En geen wonder!

„Maar kind, wat zie jij er schitterend uit!” riep Bets plotseling verrukt uit. „Dat had ik door al de drukte nog niet eens gezien. Je lijkt warempel wel een prinses. — Kolossaal,” zei ze nog eens bewonderend.

Trees schoot in de lach, want dit was zo'n woordje van Bets, dat ze altijd gebruikte als ze iets heel mooi vond of zo. Als Bets „kolossaal” zei, was het wel in orde.

„Je vindt het natuurlijk ook geweldig, dat Lieneke vanmiddag komt, hè?” babbelde het dienstmeisje weer.

„Dàt kun je geloven! Lieneke verlangde er zelf ook zo reuze naar, jò. O, Bets, die jurk die Lieneke's moeder gebreid heeft, is toch

zo schitterend geworden. Knàp als je zo breien kunt. Mijn moeder kan beter naaien," liet Treesje er op volgen. „En dat is ook fijn, hoor."

„Natuurlijk," stemde Bets mee in. „Je ziet er altijd keurig uit, als je dat maar weet. 't Is verbazend flink van je moeder, dat ze alles zo netjes maakt."

„Alleen deze is gekocht. . . ."

Trees streek met haar hand langs de mooie stof.

„Ik heb nog nooit eerder een gekochte jurk gehad, Bets," zei ze.

„Het was zo gezellig, die middag dat ik hem met tante ben wezen kopen. We hebben ook nog ergens een kopje thee gedronken — met een gebakje."

Weer zei Bets: „Kolossaal!"

Toen werd er nog eens hard gebeld. 't Schalde door 't hele huis. Trees probeerde te horen wat er was, maar ze hoorde niets anders dan een mannenstem, die vroeg: „Gaat het zo wel? Zal ik de deur dicht doen?"

En Bets kwam binnen met drie grote, op elkaar gestapelde gebakdozen. Taarten, o, wat een prachtige taarten.

„Van ons komt er ook nog een straks," zei Bets. „Ze hebben er zo hun best op gedaan, vader en Joost. O, meid, hij is toch zo prachtig geworden. . . . En we hebben thuis eigenlijk niet eens een echte banketbakkerij, zie je. Daarom vind ik het juist zo kranig, dat ze er zoiets fijns van gemaakt hebben. — O, wacht, daar komt iemand de trap af," onderbrak ze zichzelf.

Het was juffrouw Brouwer, en Treesje slipte achter haar aan naar binnen.

Dat was het begin van een verrukkelijke dag. Een dag, die Treesje haar leven lang niet meer zou vergeten.

Ontelbaar veel mensen, ontelbaar veel bloemen. En wat een gezelligheid! De hele dag bleef ze maar een beetje in de buurt van juffrouw Brouwer, omdat ze zich toch wel wat verlegen voelde

tussen zoveel vreemden. Oom en tante moesten hun aandacht telkens weer aan andere mensen en dingen geven. Trees was al lang blij, als ze af en toe een vriendelijk knikje van tante kreeg. Ook toen Lieneke was gekomen, was juffrouw Brouwer háár „beschermvrouwe” geweest, zoals ze zelf lachend zei.

Lieneke's hart werd direct gestolen bij de lof van juffrouw Brouwer over haar jurk.

„Ik vind het een kunststuk, zeg dat maar tegen je moeder,” prees de „beschermvrouwe”.

Lieneke's bruine ogen straalden!

Af en toe mochten de meisjes met een schaalje lekkernijen rondgaan. Dan voelden ze zich erg gewichtig. Zelf kregen ze ongelofelijk veel heerlijks. Je moest oppassen, dat je er niet te veel van at, anders zou je beslist misselijk worden.

De éne verrassing volgde op de andere. . . .

De twee vriendinnetjes waren opgetogen, toen ook zij mee mochten met wel dertig mensen en familieleden naar een mooi, klein hotelletje buiten de stad. In auto's werden ze er naartoe gebracht. Prachtig versierde, met mooie, witte tafellakens gedekte tafels stonden daar voor hen klaar. Een dineetje, een echt grote-mensen-diner maakten de meisjes mee.

Ze wisten niet, hoe ze het hadden, en zo nu en dan knepen ze elkaar eens van plezier in de arm. Juffrouw Brouwer was gelukkig ook nú weer hun helpster met veel onbekende dingen. . . . Het duurde wel lang, en tenslotte werden de meisjes wat slaperig. Juist toen gebeurde er iets, waardoor ze weer helemaal wakker werden.

Nadat oom Henk gedankt had, werd er gevraagd, of ze meegingen naar een andere zaal.

In die zaal brandden alleen maar een paar kleine lampjes aan de wanden; verder was het helemaal

donker. Toen iedereen een stoel gevonden had, werden ook die kleine lampjes nog uitgedaan. „Het” begon. . . .

Een film begon te draaien. Een film, met allemaal opnamen uit het leven van oom Henk en tante Sietske. Een broer van tante, die een filmtoestel had, had ze gemaakt.

't Was. . . . Nee, de meisjes hadden er geen woorden voor!

Alle mensen genoten, maar de twee vriendinnetjes misschien toch wel het meest.

Bij ieder plaatje werd door een mijnheer iets leuks verteld. Een echte grappenmaker was dat. De hele zaal lachte telkens om wat hij zei. Vooral toen „op het witte doek” — zo noemde die mijnheer het — te zien was hoe op een mooie zomerdag dominee en mevrouw gingen trouwen. Alles was zo duidelijk; alsof je het zelf meemaakte. En wáaien dat het deed daar op die film. De lange tulen bruidssluier van tante Sietske raakte nog een keer verward in een struik, en oom Henk had de grootste moeite, om de sluiertje weer los te krijgen. De bruidsmisjes mochten er niet bij helpen. Hij wilde het helemaal alleen doen.

Het was al laat, toen de auto's weer terugreden naar de pastorie. Een klein eindje werd er nog omgereden — langs Lieneke's huis. Daar werd Trees' vriendinnetje netjes „uitgeladen”. Lieneke vond het prachtig, dat ze zo deftig thuisgebracht werd. Maar veel had ze toch niet meer te vertellen. Daarvoor was ze te moe. Juffrouw Brouwer plaagde Trees, dat haar ogen zo klein werden. Trees deed niet eens haar best, om zich groot te houden. Ze wilde 't heus wel bekennen, dat ze naar haar bed begon te verlangen. Eenmaal „in haar mandje” zou ze zo graag nog een hele poos over al het heerlijks van die dag hebben nagedacht, maar Klaas Vaak was haar te vlug af. Van moeheid had ze zelfs bijna vergeten de foto welterusten te zeggen. En dat had ze toch iedere avond nog gedaan. Op het laatste nippertje dacht ze er nog aan.

En morgen — morgen zou ze een lange brief naar vader schrijven. Want er was heel veel te vertellen.

Beneden zaten nog de grote mensen. Ze hoorde orgelmuziek. Dat was tante zeker. Die tante Sietske kon toch zo schitterend spelen! Ze had Trees, die veel van zingen hield, al een paar mooie voorjaarsliedjes geleerd.

Ging daar de deur van haar kamertje nog open?

Warempel, daar was Bets nog.

„Slaap lekker, Treesje,” fluisterde Bets. „Ik dacht dat er nu misschien niemand was om je nog eens extra goedennacht te wensen, zoals mevrouw dat anders doet. En daarom doe ik 't nog maar.”

Even streek Bets over Trees' krullen.

Opeens werd het heel warm van binnen bij Trees. Wat lief van die Bets, om zo aan haar te denken!

Met een al wat slaperige stem zei Treesje hartelijk: „Die taart van jullie vond ik het aller-allermooiste, Bets!”

„O zo,” zei Bets, „was-ie niet kolossaal?”

III. EEN „GEMENE” JUFFROUW

Tréesje! Tree-héés! Hóór eens! Gauw, loop eens wat harder!”

” Lieneke holde, een week na het heerlijke bruiloftsfeest, op Treesje toe, die juist op een sukkeldrafje het schoolplein op liep.

Wat had die Lieneke toch, dat ze zo uitgelaten deed?

Maar lang hoefde ze hierover niet in het onzekere te blijven. Bijna tegen haar vriendinnetje opbotsend, hijgde Lieneke: „Ze is er. En kijk eens, wat ik van haar gekregen heb?”

„Wie?” vroeg Treesje. O ja, begreep ze dan, die „ze” was natuurlijk de tante uit Amerika -- die rijke tante, die bij Lieneke zou komen logeren, en van wie ze al zoveel gehoord had.

En had ze dat cadeautje aan haar nichtje gegeven?

„O, Lieneke, wat reusachtig mooi,” riep Treesje bewonderend.

„Ben je daar niet verschrikkelijk blij mee?”

Met schitterende ogen knikte de gelukkige Lieneke. Wat ze gekregen had? Een heel mooi horloge. Verbeeld je toch eens: een echt horloge met een fijn, blauw leren bandje. Wie zou zoiets bezitten?

Trees werd stil van verbazing.

Ja, dan was het toch wel waar, wat Lieneke gezegd had, dat die zuster van haar moeder een heleboel geld had. Allemaal verdiend op een grote boerderij in Amerika. Een „farm” noemden ze die daar.

Eigenlijk had Treesje gedacht, dat haar vriendinnetje maar een beetje opschepte over haar tante. Maar nu geloofde ze haar wel! Als je zomaar horloges kon weggeven, dan móest je wel rijk zijn.

„Laat nog eens kijken, Lieneke?” bedelde ze.

Dat hoefde Trees geen tweemaal te vragen. Maar al te graag toonde Lieneke haar schat.

Weer bogen de meisjes zich over het prachtige uurwerkje.

„Heeft je tante nog meer meegebracht?” wilde Treesje weten. „O ja, bèndes,” pochte Lieneke. „Kind, je kunt 't je niet indenken, hoeveel mooie jurken ze heeft. Nog veel mooier dan die van mevrouw van de dominee.”

„Nou, maar die ziet er anders altijd fijn uit,” kon Trees niet nalaten op te merken.

„Ja, maar mijn tante Toos — als je dàt eens zag! Voor ons allemaal heeft ze wat meegenomen. Maar toch het meeste voor moeder.”

„Daar zal die tante Toos dan een heel gesjouw mee gehad hebben,” zei Treesje. „Jullie zijn maar liefst met z'n zevenen thuis!”

„Vraag je aan mevrouw Hulshof of je met me mee naar huis mag? Dan kun je tante Toos zelf ook eens zien. Ze praat zo grappig, jô. Telkens vergist ze zich en dan zegt ze een vreemd woordje. Dat is Engels. Tante is ook al achttien jaar uit Holland,” verduidelijkte Lieneke.

Trees beloofde het te zullen vragen. Ze wilde graag die Amerikaanse dame eens zien.

Het was geen wonder, dat de beide meisjes, die op school naast elkaar zaten, die dag nogal eens hun ogen lieten gaan naar het horloge. Natuurlijk moesten ze iedere keer kijken, hoe laat het was. Ook andere meisjes hadden bijzonder veel belangstelling voor Lieneke's pols. Er was menig kind, dat haar in stilte benijdde.

De juffrouw van de klas — juffrouw Van der Meer heette ze — had vanzelfsprekend het moois ook al gezien. Een „juweeltje” had ze het gevonden. Lieneke glimlachte trots bij het horen van zo'n aardige naam voor háár horloge.

Maar wie had kunnen denken, dat diezelfde onderwijzeres, die 's morgens nog zo vriendelijk was geweest (ze was altijd aardig en de kinderen waren dol op haar) 's middags zo boos, zo eigen-

aardig „kattig” zou zijn? Er was geen
„kattig” deed ze. Telkens verbood de juffrouw een
voor iets, dat ze anders heus zo erg niet vond. Niets schetste
deze middag te kunnen verdragen. Hoe kwam dat toch zo?
Waren ze allemaal dan werkelijk zo bijzonder lastig, zoals de
juffrouw zei?

„Wat mankeert jullie toch,” mopperde ze. „Ik kan wel aan 't
straffen blijven. Stil allemaal, ik wil geen enkel kind meer
horen. Wie 't waagt, tòch nog zijn mond open te doen”

Verder maakte ze de zin niet af, maar de klas begreep wel, dat
het er voor dat kind slecht zou uitzien.

Treesje wist niet, wat ze aan deze juffrouw Van der Meer had.
Was dit hun eigen, lieve onderwijzeres?

Misschien had ze wel hoofdpijn of voelde ze zich ziek, en deed
ze dáárom zo raar. Ze zou maar heel stil zijn.

Ook Lieneke, die anders nogal een babbelkousje was, hield stijf
haar mond. Maar ze verlangde heel erg naar vier uur. Dan waren
ze weer vrij — gelukkig!

Het was echt naar op school vanmiddag. Maar kom, dat laatste
kwartiertje zou ook nog wel voorbijkruipen.

Toen ze haar zakdoek uit haar schooltas haalde, moest ze toch
nog even zien, hoe laat het was.

O, al tien voor vier!

Maar dan moest Andries, die in de rij naast haar zat, hoognodig
weg! Anders miste hij zijn bus. Vergat de juffrouw hem? Dat
was nog nooit gebeurd. Ze waarschuwde iedere middag.

Andries was de enige uit de klas, die met de bus naar en van
school ging. Hij was een beetje kreupel en kon dus het lange
eind van zijn huis naar school niet lopen.

Wat gek was dat nou, dat de juffrouw helemaal niet aan Andries
dacht. . . .

Lieneke aarzelde even. Zou zij dan maar waarschuwen? Dat
moest toch, want anders zou hij beslist te laat komen.

Ze richtte zich een beetje op uit haar bank, boog zich wat naar de andere rij over en fluisterde haastig:

„Je bús!”

Veelbetekenend wees ze op haar horloge.

Andries schrok.

En toen

Toen gebeurde er iets akeligs.

In een paar stappen was de onderwijzeres bij Lieneke.

Vóór ze besefte, wat juffrouw Van der Meer wilde, had het meisje al een paar stevige klappen om haar oren te pakken.

„Stil! Je zult zwijgen, als ik dat zeg!” De stem van de juffrouw schoot uit. En nog eens zei ze: „Ik wil niemand horen!”

„U is gemeen!”

Wie riep dat?

Van wie was die schrille stem?

Wie durfde zóiets

Angstig keken de kinderen toe.

Tréésje was het geweest. Treesje van Dalen was dat ontzettend brutale kind. Trees, die anders zo stil was, had nu

O, wat zou de juffrouw nu doen?

Wat zag ze er wonderlijk uit. Ze beet op haar onderlip, en werd heel wit. Met haar hand veegde ze langs haar voorhoofd. En — die hand trilde

Andries zag het duidelijk. Weggaan durfde hij nu niet. Dan moest de bus maar zonder hem vertrekken. Hij wist ook niet, wat er van komen ging. Wat naar was alles nu opeens

Maar het was toch niet eerlijk van de juffrouw geweest, om Lieneke zo te straffen. Lieneke deed toch niets verkeerd? Ja, gepraat had ze wel eventjes, en dát mocht nu juist niet.

En waarom zei de juffrouw nu niets tegen Treesje? Waarom kreeg die geen klap?

Trees zelf waagde het niet op te zien. Haar hoofd had ze heel diep gebogen. Haar hart bonsde in haar keel.

Wat had ze gedaan? Zij?!

Geroepen, geschréúwd, dat de juffrouw geméén was!

Wat zou hierop volgen?

Lieneke zat stilletjes naast haar te huilen. Maar zij kon niet. Haar ogen prikten wel, maar tranen kwamen er niet. Zou ze nu weg-

gestuurd worden? O, vast, als je zoiets tegen je onderwijzeres gezegd had!

Waarom zei juffrouw Van der Meer nog maar steeds niets?

Ze werd bang van de stilte om zich heen.

En in die stilte klonk het luiden van de bel.

Wat moest ze nu toch?

Natuurlijk schoolblijven, maar de juffrouw had nog steeds niets gezegd.

Schuw sloeg Trees haar ogen op.

Daar stond hun juffrouw achter de lessenaar.

Met een heel vreemde stem zei ze: „We moeten nog danken.”

Heel — heel zacht bad ze het Onze Vader. En ook dit was iets ongewoons, want bij 't uitgaan van de school gebruikte de onderwijzeres altijd haar eigen woorden, en met het Onze Vader begon ze de dag.

Na het „amen” schuifelden de kinderen voorzichtig uit hun banken. Zo stil deden ze, alsof ze bang waren, iemand wakker te maken. Bijna zonder geluid verdwenen ze naar de gang.

Ook Trees was tussen hen. Niets had de juffrouw gezegd over schoolblijven. Misschien zou ze haar zo meteen terugsturen, als ze langs haar ging.

Maar ook dat gebeurde niet. Wel liet juffrouw Van der Meer Andries wachten, maar naar Trees, die met een kleur als vuur voorbijliep, keek ze niet meer om.

Buiten het schoolhek stak Lieneke haar arm door die van haar vriendinnetje. De arm met het horloge . . .

Trees zag het, en toen ze er aan dacht, hoe vrolijk de dag begonnen was, en hoe verdrietig, hoe onrustig ze zich nu voelde, kwamen eindelijk de tranen. Ze liepen over haar wangen en drupten neer op haar blauwe mantel. Hoe ze ook poetste met haar want, ze bleven komen.

Het lukte Lieneke, die zelf ook bedroefd was, niet haar vriendinnetje te troosten.

Ze schrokken op, toen een harde jongensstem hen toeriep: „Hallo, Trees en Lieneke!”

En heel verwonderd waren ze, toen ze zagen, dat het juffrouw Van der Meer was, die hen voorbijfietste.

Achterop zat — triomfantelijk — Andries.

„Je kon wel moe zijn, Treesje. Je bent zo stil vanavond,” zei mevrouw Hulshof, een kopje chocolade bij Trees neerzettend.

„Als ik jou was, zou ik maar een beetje vroeg naar bed gaan.”
„Goed, tante,” antwoordde Trees gehoorzaam. Meteen legde ze het mutsje voor Marietjes pop in de doos, waarin al een heel stapeltje kleertjes groeide.

„Mijn hoofd doet een beetje pijn,” zei ze zacht.

„O ja? Dat is naar. Ik zal je een aspirientje geven. Dat helpt wel, denk ik.”

Tante Sietske stond op, om de hoofdpijntabletjes te halen.

Treesje zuchtte.

O, wat was ze toch neerslachtig! Ze kon maar niet gewoon doen, al deed ze daar ook nog zo haar best voor. Het leek zo onhartelijk tegenover tante, die nog wel zo aardig voor haar was en gisteravond een snoezig jurkje voor Marietjes pop gebreid had.

Gisteravond . . .

Och, wat was alles toen nog goed geweest, zo gezellig . . . En nu — nu zou ze niets liever doen, dan weer huilen. En het zèggen. Alles vertellen, precies zoals het vanmiddag gegaan was. Kon ze dat toch maar.

Moeder . . .

Ja, tegen moeder durfde ze dat wel. O, het deed pijn, om zo erg naar je moeder te verlangen, en niet bij haar te kunnen komen. Tante Sietske — hoeveel ze ook van haar hield — tante Sietske kon haar nu niet helpen. Nu had ze moeder nodig . . .

Het zou niet hinderen, al was moeder boos. Moeder zou tòch troosten. Moeder zou tòch Trees' hoofd in haar handen nemen, zoals ze zo dikwijls gedaan had, als er „iets was”. Maar nu moest ze er alléén maar zien te komen . . .

Ze voelde zich zo eenzaam . . .

Toen ze dan ook voor het portret stond, om goedennacht te wensen, kon ze de gezichten daarop niet duidelijk zien. Voor haar ogen schemerde het.

Ze wilde niet huilen. Dat hielp immers niets! Daarvan werd ze nog maar verdrietiger.

Langzaam maakte ze de banden, die over de dekens van het opklapbed gesespt waren, los.

Er werd gebeld.

Maar dat was niets bijzonders. In de pastorie werd zo váák gebeld.

„Hé!” hoorde ze de heldere stem van tante Sietske verrast uitroepen. „Bent ú daar, juffrouw Van der Meer? Komt u binnen.”

Treesje bleef, met een band in haar hand, staan.

Wát? . . . Juffrouw Van der Méér? . . .

O, ontzettend! Nu werd het helemaal erg. Nu zouden tante en oom het toch te weten komen. Zo meteen hoorde ze, dat zij, Treesje van Dalen, zo'n brutaal kind was, dat zoiets onbehoorlijks had gedaan. Haar onderwijzeres uitgescholden . . . en zijzelf kon niets uitleggen.

Terwijl zij hier op haar kamertje stond, werd er beneden over haar gepraat . . .

Ze moest er niet aan denken. Als ze tante Sietske morgen zag, wat zou ze zich schamen . . .

Tante zou zeker boos zijn op dat brutale kind, dat in haar huis was. En oom . . . de dóminee . . .

Met een plof liet Treesje zich op bed vallen. Ze begroef haar hoofd in het kussen.

Het avondgebed had ze vergeten.

Ze kon alleen maar denken aan dat éne . . . aan waar ze het nu beneden over zouden hebben.

Van slapen kwam niets. Haar hoofd hamerde. Het aspirientje had ook al niet geholpen. Misschien was ze morgen wel ziek.

De trap kraakte.

Kwam er nú al iemand bij haar? . . .

Nee, o néé!

Met een vaart schoot ze onder de dekens en wierp zich schokkend op haar andere zij, zodat ze met het gezicht naar de muur lag.

Die voetstappen . . .

Ze kwamen wèl naar haar kamertje.

Treesje kromp in elkaar, toen het licht werd aangeknipt.

„Treesje, slaap je al? Trees, toe, luister eens. . . .”

Een fluisterende, vriendelijke stem.

Niet de stem van tante! Niet van oom, maar. . . . ze kon het niet geloven. . . . van juffrouw Van der Meer.

„Je bent wel wakker, hè? Je houdt je zeker maar slapend?” ging die stem verder. „Wil je wel even naar me luisteren? Maar dan moet je je omdraaien, zeg. Het is zo vervelend om tegen een rug te praten.”

Heel voorzichtig schoof Trees de dekens boven haar hoofd weg en keerde zich om naar de deur.

En ja, daar stond de juffrouw, die ze die middag zo uitgescholden had. Want dat wàs het toch eigenlijk, als je zei: u is gemeen. . . .

Maar nu zag ze er toch helemaal niet uit, om angst voor te hebben. Nu was het weer helemaal haar „oude” juffrouw, dat zag Treesje direct.

„Mag ik even bij je op de rand van je bed komen zitten?”

Stil knikte Treesje.

„Kun je niet raden waarom ik hier kom?”

Trees schudde haar krullebol.

„Om je te zeggen, dat het me erg spijt, dat ik vanmiddag zo raar gedaan heb. Het was een erg lelijk woord, dat je tegen me zei, Trees, maar je had gelijk, ik dééd ook niet eerlijk. De hele middag al was ik echt vervelend geweest, hè? Jullie hebben natuurlijk niet geweten, wat je er van denken moest. Maar ik wil het graag weer goedmaken. Doe je mée, Trees? Ik ben ook al bij Lieneke geweest. Nu is het jów beurt.”

Met wijdopen ogen lag Trees naar haar onderwijzeres te kijken.

Maar. . . . dit was een wònder! Een heerlijk, blij wonder! Werd nu opeens alles weer goed? Zei juffrouw Van der Meer dat het haar spéét? Vroeg ze, of Trees weer goed op haar wilde zijn? Had de juffrouw spijt? Wat moest zij dan wel niet met haar lelijke

woorden tegen zo'n schat van een juffrouw. . . .

Juffrouw Van der Meer legde haar hand op het laken van Trees' bed. „Geef me de vijf,” zei ze met een vriendelijke glimlach. „Zijn we weer goede vrienden? Tot morgen, dan zal ik beter oppassen,” beloofde ze.

In Treesjes keel schoot een malle prop, maar toch glimlachte zij ook.

„Ik dacht, dat u misschien wel ziek was of zo,” zei Trees. „Want anders is u toch nooit zo. . . . eh. . . .”

„Vervelend,” vulde de onderwijzeres aan.

Treesje bloosde.

„Ja, meiske, ik voelde me ook ziek. Ziek van binnen, weet je. Daar kun je erg bedroefd om zijn. Als — helemaal onverwachts — iemand je een groot verdriet doet. . . .”

Nu lachte de juffrouw niet meer. Peinzend draaide ze aan haar verlovingsring.

„Maar misschien — misschien komt er uitkomst,” beurde ze zichzelf op. „In ieder geval is het iets, waarover jij je kleine hoofd niet breken moet. Ga maar als een zoet meisje slapen. — Droom maar lekker van die. . . . gemene juffrouw,” plaagde ze.

Trees bleef achter met veel verwarde gedachten.

Heel dankbaar was ze, dat de dag nog zo goed geëindigd was.

En ze had nog niet eens gedankt!

Gelukkig kon dat nu nog. Nu kon ze ook meteen bidden voor juffrouw Van der Meer. Want de juffrouw had het heel moeilijk, wist ze nu.

In de vaste overtuiging, dat er nergens een lievere onderwijzeres te vinden was, dan in háár klas, nestelde Treesje zich weer in haar holletje.

Nergens. Op geen enkele school, in geen enkele plaats, in geen enkel land, op de hele wereld niet. . . .

IV. „VLOOIEN-GRIET”

Ja, kinderen, dat Zwitserland is een prachtig land. Ik ben er zelf een paar maal geweest, maar ik kan je zeggen, dat ik genoten heb, hoor! Die mooie bergen, de gezellige hotelletjes. Ik zal overmorgen een stelletje foto's en kaarten meebrengen,” beloofde juffrouw Van der Meer. „Dan gaan we er nog eens over napraten. Maar nu moeten we verder met de les, die jullie van Zwitserland moesten leren. Koos, vraag vijftien. Noem eens iets, dat veel in Zwitserland wordt gemaakt.”

„Horloges.”

„Ja juist. Horloges. En wat nog meer?”

„Kant.”

„Ja, dat kunnen ze daar ook bijzonder mooi maken. Ik heb eens gelogeed bij mensen, die in hun hele huis prachtige, zelfgemaakte kanten gordijnen hadden. Als je die hier in Holland zou moeten kopen, zouden ze niet te betalen zijn. Maar er staat nog iets in je boekje, Koos. Drie dingen worden er genoemd. Je weet ze toch nog wel?”

„Houtsnijwerk.”

„Prachtig! Daar is Zwitserland ook al bekend om.”

Treesje, die op de tweede bank van de middelste rij heel goed zat te luisteren, knikte een paar maal nadrukkelijk met haar hoofd, toen de juffrouw het had over houtsnijwerk.

„Misschien heeft een van jullie wel eens zoiets gezien?”

Weer knikte Trees, en tegelijkertijd ging haar vinger in de hoogte.

„Wat wou je zeggen, Treesje?”

„In de pastorie hebben ze toch zoiets moois, juf. 't Is een presenteerblaadje. Dat komt ook uit Zwitserland. Het is prachtig uitgesneden. Er staan allemaal druiventrossen op, en weet u, wat zo vreselijk leuk is? Er zit muziek in dat blaadje.”

„Muziek?” vroeg juffrouw Van der Meer verbaasd. „Hoe kan dat nu?”

„Ja, heus waar. Dan moet je aan de onderkant eerst met een sleuteltje een veer opwinden, en dan tingelt er een enig wijsje uit. Ik schrok er eerst van, toen mevrouw me een kopje thee presenteerde en 't ineens begon te spelen.”

„Zàl wel. . . .” zei Koos ongelovig. „Hoe kàn dat nou?”

En ook andere kinderen zetten een gezicht, waarop duidelijk was te lezen, dat ze dachten, dat 't niet wáár was, wat Treesje zei.

„Echt!” zei Trees nog eens.

„Nou, maar ik geloof je wel, hoor,” verzekerde de onderwijzeres.

„Ik zou het best eens willen zien.”

'k Zal 't aan tante vragen, schoot het plotseling Trees te binnen. Vragen, of ik 't mee mag nemen naar school. Dan kunnen ze allemaal zien, dat ik niet gekjok heb.

't Leek Treesje een prachtig plannetje. Zou tante Sietske het wel goedvinden? Overmorgen, als ze weer aardrijkskunde hadden, en de juffrouw met haar foto's voor de dag kwam, was het een mooie gelegenheid voor haar om het „muziek-blaadje” te laten spelen.

En ja, tante Sietske, die lieverd, vond het dadelijk goed.

„Maar er wel voorzichtig mee zijn, hoor Trees. Want ik zou 't werkelijk erg vinden, als er iets aan kapot raakte. 't Is nog een mooie herinnering voor me, weet je. Toen oom Henk en ik pas getrouwd waren, zijn we een paar weken naar Zwitserland geweest, en oom heeft me toen met dat presenteerblaadje verrast. Ik ben er al die twaalf en een half jaar erg zuinig op geweest. Dat kleedje van kant mag je ook wel meenemen. Dat hoort er bij.”

Treesje was blij, dat 't mocht van tante. Natuurlijk zou ze er goed voor zorgen, dat er niets mee gebeurde. 't Paste net in haar schooltas. Een groot stuk zacht papier ging er nog omheen. Zo zat het wel veilig!

Die Donderdag werd het een heel gezellige aardrijkskundeles.

Geen vervelende „overhoor-vragen” gelukkig, maar een fijn vertèl-uurtje.

De kinderen keken hun ogen uit bij 't prachtige presenteerblaadje, dat Treesje had meegebracht. Vooral „het muziekje” vonden ze natuurlijk schitterend.

Driemaal mocht ze van de juffrouw het dartele wijsje door de klas laten huppelen. Toen was het welletjes, vond de onderwijzeres.

Maar toen de school uit was, kwamen van alle kanten meisjes, en ook zelfs enkele jongens, op Treesje toelopen.

Opeens stond ze middenin een grote kring.

„Hè ja, Trees, nog een keertje,” fleemden er een paar.

Maar Trees schudde resoluut haar hoofd.

„Ik ken het wijsje al van buiten,” pochte Koos. En meteen begon hij het te fluiten.

„Lekker, niet eens helemaal goed,” zei Trees. „Het lijkt er wel een beetje op, maar 't is toch anders.”

„Hoe is het dan? Laat eens horen!”

Hiervoor bezweek Treesje. Ze draaide aan het sleuteltje, en daar was het wijsje weer. Een heel fijn, speels geluidje:

„Tingeldeting-ting-ting-tingeltingelting.”

Nog dichterschoven de kinderen naar Trees, nog groter werd de kring.

Maar één meisje was er, dat niet bij al die anderen stond. . . .

Wel staarden haar ogen strak, met een boze blik, naar de hoek van het schoolplein, waar het clubje was, maar zich er bij aansluiten deed ze niet. Waarom niet? Het waren toch kinderen uit háár klas? Hoorde zij er dan helemaal niet bij?

Wat ging er allemaal in het hoofd van dat vreemd-donker kijkende kind om?

Niemand van de anderen lette op haar. . . .

Tòt. . . .

Tot met een paar harde rukken de kring rond Treesje verbroken werd.

Ruw duwde het meisje met de boze, donkere ogen de kinderen opzij.

Toen schoot ze op Treesje toe en griste het presenteerblaadje uit haar handen. Met een slag viel het op de grond.

„Dáár! . . .” schreeuwde ze. „Daar ligt het moois!” . . .

Wild keerde ze zich om en holde, zonder om te zien, het schoolplein af.

„Lelijkerd!”

„Gemenerd!”

Allerlei scheldnamen werden haar nageroepen. Ze hoorde ze nauwelijks. Ze holde en holde maar.

Alleen één doordringende jongensstem hoorde ze wèl. Boven alles klonk die uit:

„Lelijke Vlóóien-Griet! . . .”

Vlooien-Griet. . . .

Zo'n valsaard, zo'n mispunt.

Daar lag nu het mooie blaadje.

Treesje raapte het op. Het was stuk. Spelen kon het niet meer. Al hadden ze allemaal nu nog zo'n medelijden met haar, al scholden ze nog zo hard op het wegrennende meisje, haar helpen kon niemand.

O, en Trees durfde niet terug naar de pastorie. Als ze zo thuis kwam, met een kapot blaadje. Ze wist zich geen raad.

Woedend was ze. Woedend op dat snert-kind, dat daar zomaar opeens tussen hen geweest was. Niemand had er erg in gehad. Maar wie had ook zoiets kunnen denken?

Trees' wangen gloeiden. Haar ogen fonkelden van boosheid. O, als ze haar hier had — die valse Vlooien-Griet. Sláán zou ze haar, op haar vieze hoofd timmeren.

Machteloos balde ze haar vuist.

Ze kon niets. . . . Vlooien-Griet was weg, en zij. . . . Zij moest zo meteen naar tante Sietske.

„De juffrouw!” riep een meisje. Stil lieten de kinderen hun onderwijzeres binnen de kring.

Bevreemd keek juffrouw Van der Meer in 't rond.

„Wat is hier aan de hand?”

Tegelijk klonken, verward, vijf stemmen.

„Nee, zo kan ik er geen wijs uit worden. Vertel jij 't me maar, Trees.”

Trees gehoorzaamde en gaf de juffrouw het kapotte blaadje.

„'t Kan zeker helemaal niet meer gemaakt worden?” vroeg ze kleintjes.

De onderwijzeres haalde haar schouders op. „Misschien. . . .” weifelde ze. „Misschien kan 't opgestuurd worden. Ja, dat zou nog wel een mogelijkheid zijn.”

Bij het horen hiervan keek Trees wel wat minder somber, maar

het veranderde toch niets aan de moeilijkheid, om met het kapotte blaadje weer naar de pastorie te moeten.

„Als 't maar niet van mevrouw Hulshof was,” zuchtte ze verdrietig. „Ik vind het zo vreselijk, dat het van háár is.”

Begrijpend knikte de juffrouw.

„Weet je wat?” zei ze, „ik ga met je mee. Goed?”

Trees' ogen lichtten op. „Graag, juf!”

De kinderen stonden nog even na te praten over die gemene Vlooiën-Griet, terwijl ze Trees en juffrouw Van der Meer nakeken.

De onderwijzeres liep naast haar fiets. Nadat ze een poosje gezwegen had, vroeg ze:

„Noemen jullie dat meisje altijd zo: Vlooiën-Griet? Zeg je dat weleens tegen haarzèlf?”

„Nee. . . . eh. . . . nee. . . .,” haperde Trees. Maar dan bedacht ze zich. Daarstraks had een jongen het Grietje wèl nageroepen immers?

„Wie heeft die naam uitgevonden?”

„Dat weet ik niet. . . .”

„Bà,” zei de juffrouw. „Wat misselijk vind ik dat, om een kind, nog wel een meisje, dat hier pas is komen wonen, zo'n bijnaam te geven. Stel je eens voor, dat de kinderen jou Vlooiën-Trees noemden. Dat zou jij je zeker ook verschrikkelijk aantrekken, niet?”

Treesje boog haar hoofd en bloosde diep.

„Jullie spelen nooit met haar, wel?”

„Nee, juf. . . .”

„Omdat ze er een beetje anders dan anderen uitziet? Niet zo netjes?”

Treesje schokschouderde.

„Toe, praat eens wat méér, Trees,” maande juffrouw Van der Meer. „Ik wou zo graag eens wat over dat meisje weten. Want zoiets als ze daarstraks deed. . . . Nee, dat doet geen gewoon

kind. Daar moet iets achter zitten . . . Daar moet een reden voor zijn," zei de onderwijzeres nadenkend. „Grietje Westra is nog niet zo lang bij ons op school, en hebben jullie haar al dadelijk links laten liggen? Is er nooit eens een kind vriendelijk tegen haar geweest?"

„Ja, eerst wel. Dat weet ik nog heel goed," vertelde Trees. „Toen vonden we het juist zo zielig, dat ze er . . . nou ja . . . zo raar bijliep. Niemand zei toen ook Vlooiën-Griet tegen haar. Ze hééft geloof ik niet eens vlooiën."

Een kleine glimlach gleed om de mond van de onderwijzeres. „Nee, dat kon best een beetje meevallen," stemde ze toe. „Dus jullie waren in 't begin wel aardiger?"

„Ik weet nog heel goed," ging Trees verder, „dat Lieneke eens een halve reep met haar gedeeld heeft. Want toen was ik daar nog een beetje jaloers op."

„Maar is dat toen plotseling veranderd?"

„Het is gekomen, omdat Grietje zelf zo erg onaardig ging doen. Telkens verzint ze iets, om een van ons te plagen. En dat van straks was toch wel gemeen, hoor!"

Trees raakte er weer opgewonden van. „Ik deed haar niets," mokte ze.

„Vindt Treesje van Dalen weer eens iets gemeen?" vroeg de juffrouw vriendelijk. „Hoewel — ik kan me best voorstellen, dat je verschrikkelijk boos op Grietje bent. Maar toch . . . tòch . . ."

Het was weer een poosje heel stil tussen hen beiden.

Treesje merkte wel, dat juffrouw Van der Meer ergens aan liep te denken. Zijzelf praatte nu ook maar niet.

Eigenlijk vond ze het helemaal niet prettig, dat er zoveel over dat kind van Westra gesproken werd. Het leek warempel wel, of de juffrouw niet eens boos was op dat wicht. Nou, maar zij dan wel.

Wat een geluk dat ze nu niet alleen met het gebroken blaadje

— dat blaadje, waar tante Sietske altijd zo zuinig op was geweest, naar de pastorie hoefde te gaan.

Het was toch wel echt weer iets voor juffrouw Van der Meer, om haar hiermee zo te helpen.

Meer dan een uur zat Treesjes onderwijzeres daarna met mevrouw Hulshof te praten. Het was al etenstijd, en nog ging ze niet weg.

Trees mocht er niet bij zijn, maar had haar troost moeten zoeken bij Bets, aan wie ze het hele verhaal over Vlooiën-Griet in geuren en kleuren vertelde.

„Wat zul jij woest geweest zijn,” begreep Bets. „Zeg, dat kind heet toch soms niet „Westra” van haar achternaam?”

„Ja, zo heet ze wel. Hoe dat zo?”

„Dan woont ze bij ons in de buurt. Ik weet goed, waar haar huis is. Gunst, is die bij jullie op school? Nogal een lang, mager kind, hè, met van dat lelijke, piekerige haar.”

„En altijd heel rare, smoezelige jurken aan,” vervolgde Trees.

„Och, de stumper. . . .”

Trees, die zo'n meewarige toon helemaal niet van Bets verwacht had, keek verbaasd naar het dienstmeisje.

„Stumper,” smaalde ze. „'t Is maar, wat je een stumper noemt. Ik vind het een spóók!”

„Tja, wat zal ik je zeggen? Als jij eens wist, wat ik wist,” deed Bets een beetje geheimzinnig. „Het is daar een rare familie. Ze deugen daar niet.”

Nee, dat geloofde Trees graag, dat ze daar niet deugden. Die Griet tenminste niet.

Maar wat had Bets dat wonderlijk gezegd; net, alsof ze er een hele hoop mee bedoelde. Of dat een bijzondere betekenis had.

„Wat weet je dan van die mensen?”

Bets schudde zwijgend haar hoofd.

„Tja,” zei ze nog eens. Maar daar werd Trees ook al niet wijzer van.

Verder vragen hielp niets. Bets weigerde iets los te laten.

Haastig wipte ze op een ander onderwerp over.

„Kom je aanstaande Zaterdag dan eens een middag bij ons? Je zult eens zien, hoe je 't in de bakkerij naar je zin hebt. En m'n moeder is zo'n lief mens. M'n broertje Jan is ook een leuk joch. Je zult best met hem kunnen opschieten. 't Is wel een vreselijke plaaggeest. Jij bent helemaal geen jongens gewend, dus je zult 't wel hard bij hem te verduren hebben, juffie.”

Treesje wist, dat Bets nu weer over een onderwerp begon, dat voor haar onuitputtelijk was.

Die familie van haar

Als ze dáár eenmaal over ging praten

In de huiskamer zaten mevrouw Hulshof en juffrouw Van der Meer, en hadden samen heel veel te bespreken.

Heel dikwijls kwam in hun gesprek de naam „Westra” voor. „Ik had er eigenlijk al veel eerder naar toe gewild,” zei de onderwijzeres, „maar na hetgeen vanmiddag is gebeurd, zal 'k nu meteen de knoop maar doorhakken en er dat voorgenomen bezoek gaan brengen. Ik moet nu eens naar die mensen toe. Al zie ik er ook beslist wel wat tegen op. Het moet daar maar een wonderlijke familie zijn, hebben ze me verteld. De moeder is weggegaan en niet teruggekomen en de vader is ook zo goed als nooit thuis. Behalve Grietje zijn er nog twee grotere broers. En die Grietje schijnt maar zo'n beetje verzorgd te worden door een oude, slordige tante, die daar in huis is. Zo'n kind komt toch wel ontzettend veel te kort.”

Het was een ernstig gesprek, dat de beide dames voerden.

Bij 't uitlaten van juffrouw Van der Meer vroeg mevrouw Hulshof: „Dus u laat me wel gauw weten, hoe het daar bij die

Westra's was? We moeten toch zien, dat we er iets aan verbeteren kunnen."

Door het donker fietste de onderwijzeres die avond naar haar eigen huis terug.

Er was heel veel, waarover ze piekerde; heel veel, waarvoor ze geen oplossing zag. Maar gelukkig wilde mevrouw van de dominee haar helpen. Dat hadden ze de afgelopen middag goed afgesproken.

Dat kind, die Vlooiën-Griet, móest uit de narigheid gehaald worden. En zo vlug mogelijk!

Wat had de juffrouw nu een medelijden met dat arme ding, nu ze wist van al het akelige, waarin Grietje leefde. Het had wel erg lang geduurd, eer Grietje wat vertrouwelijker met haar onderwijzeres was geworden. Maar tenslotte was ze toch begonnen te praten. Grietje vertelde, dat ze het zo heel erg gevonden had, daar alleen te staan, die middag, helemaal alleen buiten de kring van die anderen, waar zij — Vlooiën-Griet immers — niet bij durfde komen, omdat ze wist, dat ze allemaal vies van haar waren.

En midden in die kring, die kring van kinderen, die allemaal zo heel anders waren dan zij, stond Treesje. En iedereen deed vriendelijk tegen Treesje, maar naar háár keek niemand om. Toen was daar opeens weer die drift bij haar opgekomen, zoals dat thuis ook vaak gebeurde. Dan kon ze alles om zich heen wel stùk slaan.

Maar hoe wist Grietje dan, dat de anderen niets met haar te maken wilden hebben, dat ze vies van haar waren? Hadden ze dat dan zo duidelijk laten merken? ondervroeg juffrouw Van der Meer weer.

Hierop zweeg Grietje even en dan Dan haalde ze uit een groezelig boek een blaadje papier.

Toen Grietje nog maar enkele dagen op de nieuwe school ging,

was dat op een avond onder de deur door geschoven.
Een briefje was het. En om wat daarin stond, was Grietje heel
bóós, maar ook o zo verdrietig geworden. Dat kon ze nooit, nóóit
meer vergeten. Dat de kinderen uit haar klas zóiets hadden
gedaan. . . .

Het was een verfrommeld blaadje uit een schrift, dat de juffrouw
in haar hand gestopt kreeg.

In blokletters stond er op geschreven:

„Alle kinderen van de klas,
Zijn vies van Vlooiën-Griet.
Haar jurk komt nooit eens in de was,
En zeep gebruikt ze niet.”

Wie had dat gedaan?

Verbluft bleef juffrouw Van der Meer een paar tellen met het
vodje in haar hand zitten.

Wat een lelijke, lage streek, zo'n min briefje te schrijven. En je
kon er natuurlijk nooit achter komen, wie dat uitgehaald had.
Een jongen uit de klas? Een meisje? Dat zou je wel denken.
Maar ze zóu het onderzoeken!

Geen wonder, dat Grietje daar niet tegen kon, en er „al de
kinderen van de klas”, zoals op het papiertje stond, op aankeek.
De volgende middag moesten, behalve Grietje Westra, al de
jongens en meisjes uit de klas van juffrouw Van der Meer even
nablijven.

Ze vertelde over het briefje, dat Grietje een poos geleden ge-
kregen had.

„En nu begrijpen jullie zeker wel, waarom ik je allemaal hier
houd?” vroeg de onderwijzeres. „Willen jullie me héél éérlijk
antwoorden op de vraag, die ik je zal doen? Denk er om, het gaat
om je erewoord. Jullie zijn al groot genoeg, om te begrijpen, wat
dat voor ernstige betekenis heeft: je erewoord.”

Onder de indruk bleven de kinderen doodstil zitten.

En één voor één moesten ze antwoorden. Ieder op zijn beurt, als er gezegd werd: „Weet jij iets van dat versje?”

„Nee, juffrouw, op m'n érewoord niet,” klonk het telkens weer. Tot bij het láátste kind.

„Dus niemand uit deze klas heeft het gedaan? Dan vertrouw ik jullie op je wóórd. — Gaan jullie maar,” zei ze zacht. „Dag, kinderen. . . .”

V. JAN DOET EEN ONTDEKKING

Ja, Bets, ga nu maar gerust; ik red me wel vanmiddag. Je hebt zo keurig voor alles gezorgd. Maak er maar een paar echt gezellige uurtjes van. Als je maar niet al te laat terug bent, hè?"

Zo sprak mevrouw Hulshof tegen Bets, die bezig was haar mantel aan te trekken.

„Zullen we dan nu maar opstappen, mevrouw?"

Trees stond, al helemaal aangekleed, te wachten, tot Bets zich zoals ze zelf zei „ingebakerd" had.

't Was dan ook wel een extra-koude dag vandaag. Zo hard als nu had het de hele winter nog niet gevoren. Jammer, dat er van school geen ijsvrij meer werd gegeven, dacht Treesje, dan had ze tenminste eens een beetje fatsoenlijk kunnen leren schaatsenrijden. Want zoals ze nu aan 't krabbelen was op de baan, daar schaamde ze zich wel een beetje voor. Maar omdat de winter dit jaar zo lang duurde, was 't uit met „ijsvrije" middagen, en moesten ze 't maar alleen met de Woensdagen en Zaterdag doen.

Vandaag zou ze ook niet op 't ijs komen, veronderstelde Trees. Ze ging nu fijn met Bets mee naar huis. Eindelijk zou 't dan gebeuren. Daar had ze eigenlijk wel zoveel zin in, als in het stunteilige gekrabbel op schaatsen — op zo'n klein-kinder-baantje nog wel.

„Hè, hè," zuchtte Bets. „Is me dat een gepeuter, om die sjaal netjes om m'n hoofd te krijgen. Maar zo zit hij dan toch goed, geloof ik."

„Keurig," prees tante Sietske glimlachend. „Hij staat je erg mooi, Bets. Die Sinterklaas wist 't maar precies uit te zoeken." Mevrouw Hulshof knipoogde.

Trees had het wel gezien. . . . en begrepen ook!

Bets had háár 't geheim verteld: dat ze bijna verloofd was. Ze

zou dus die hoofddoek wel van haar vriend gekregen hebben. En vanmiddag ging ze natuurlijk ook met hem naar 't ijs. Ja, ze moesten nou niet denken, dat Treesje een baby was, hoor! Ze had het allang gesnapt, waarom Bets zo erg vrolijk was de hele dag, en zo vol grappen tegen ieder.

Mevrouw Hulshof nam afscheid van de beide meisjes. Hartelijk gaf ze Trees een zoen en wenste nog eens: „Een prettige middag, kindje.”

Stevig gearmd liepen ze even later op de hardbevoren weg, Bets en Trees.

„Hè!” zei Bets, „ik heb wel zin, om opeens heel hard te gaan zingen.”

„Doe 't maar,” lachte Treesje.

„Bèn je? De mensen zouden denken, dat 't me in m'n hoofd mankeerde.”

Trees genoot van de lange wandeling naar Bets' huis. Knus liepen ze zo. Ze voelde zich toch altijd zo op haar gemak in Bets' gezelschap. Het was ook een echte leukerd.

„Kijk, we zijn er alweer bijna. Daar,” wees Bets. „Daar is de bakkerij. O heden, m'n jongste broer komt ons al tegemoet. Hij was zo benieuwd naar je, Trees. Je moet denken, ik ben alweer zoveel ouder dan hij, en hij vindt 't wel eens leuk, nu ook eens een meisje van zowat zijn eigen leeftijd bij zich te hebben. 'k Heb thuis al heel wat van je verteld, hoor.”

„Hallo, Jan,” groette Bets, haar broer stevig op z'n schouder slaand.

„Dag, Bets,” zei Jan netjes. „Is dat nou dat kind van de pastorie?”

Trees knikte, en voelde zich een beetje verlegen worden, toen die vreemde jongen haar zo nieuwsgierig opnam.

„Nou zeg, jij bent ook geen magere,” vond hij.

Treesje lachte maar wat. Ze wist niet, wat ze hierop antwoorden moest.

„Ga je vanmiddag met Anton rijden?” vroeg Jan aan zijn zuster.

„Ja, mag het wel van jou?”

„Phoe, ik zal jullie wel eens in de gaten houden. Want ik ga zelf ook nog 't ijs op, hoor.”

Bets' wenkbrauwen gingen naar boven. „En ik dacht dat jij...”
Veelbetekenend keek ze naar Trees. „Anders is 't wel wat saai voor haar met allemaal grote mensen.”

Trees wist, dat ze haar bedoelden, en haastig zei ze tegen Jan: „O, maar je moet om mij niet thuisblijven. — Je zult er wel helemaal geen zin in hebben, om met mij opgescheept te zitten,” vervolgde ze.

Recht keek ze in de heldere ogen van Bets' broertje.

Maar die zei spottend: „Maak je maar niet boos, hoor dikkerdje. Ik vond het juist wel moppig, dat Bets je meenam.”

Trees moest het wel geloven. Je kon aan Jan z'n gezicht zien, dat hij 't meende. Al begreep ze zelf niet goed, wat zo'n grote jongen al — want hij was twee jaar ouder dan zij en al op de Mulo — er aan kon vinden, om als speelkameraadje voor een vreemd meisje te moeten dienen.

Aardig zag hij er anders wel uit. Dat lichtblonde haar golfde zo mooi. En z'n tanden . . . Lieve help, wat had dat joch schitterende, witte tanden. Die mond van 'm kon zó wel weggelopen zijn van een plaatje uit de krant bij 'n tandpasta-reclame.

Ineens schoot Trees in de lach. Ze bedacht, dat bij een van die tandpasta-plaatjes, die ze zo dikwijls onder haar ogen kreeg, stond: „Jij hebt je tanden goed gepoetst, Jan, ze zien er prachtig uit”.

„Wat heb jij te lachen?” wilde Jan weten.

„O, niks bijzonders,” glunderde Trees.

„Zeg, als je me soms staat uit te lachen . . .”

„Daar is moeder,” leidde Bets af. „Zie je, Trees? Dat is ze nou.” Het eerste, wat Treesje aan die moeder opviel was, dat ze net zo'n schort droeg, als haar eigen moeder had. Blauwe en witte bloemetjes met een ritssluiting van voren. Was het alleen daarom, dat Treesje zich direct thuis voelde in de grote keuken? Ze wist het niet. Maar wel wist ze, dat deze middag al goed was, nog vóór hij eigenlijk was begonnen.

En goed bleef het ook!

Wat een nieuwe belevenissen deed Treesje op bij de bakkersfamilie. Die aardige vader en die stille, grote broer, die haar telkens maar weer een andere snoeperij voorzette. Want snóepen dat ze deed die middag — zoals ze nog nooit gedaan had. „Ja, kind, je moet weten, dat je in een bakkerij op visite geweest bent,” zei Joost, de grote broer.

Jan plaagde voortdurend: „Nou moet je niet méér nemen, hoor. Dat is helemaal niet goed voor dikke mensen.”

Maar daar trok Trees zich niets van aan. Ze smùlde.

Tot tenslotte Jans moeder waarschuwde: „Ik zou nu toch maar wat zachtjesaan gaan doen, Treesje. Straks wil je helemaal geen boterhammen meer.”

Ja, daar mocht ze warempel wel wat om denken, schrok ze.

En wàrm dat het was in de bakkerij! Verrukkelijk! Daar had je geen last van de kou.

Overal moest ze even neuzen. En trouw begeleidde Jan haar. Hij legde haar de dingen uit, alsof hij er heel veel verstand van had. Je zou denken, dat hij 't minstens zo goed wist als z'n vader en z'n broer. Zo'n eigenwijs jong!

Maar ze kon reusachtig goed met hem opschieten en durfde hem al gauw terug te plagen, als hij het háár deed. Als hij háár „dikkie” noemde, wist zij voor hem ook wel een spotternij:

„Tandpasta-jochie, lach dan eens! Jij hebt je tanden goed ge-poetst, Jan. Ze zien er prachtig uit.”

Ze hadden pret om allerlei, en even dacht Trees: Jammer, dat ik niet zo'n broer heb. Maar dan zag ze haar lieve, kleine zusje in haar verbeelding voor zich en was ze meteen weer tevreden. Je kon nu eenmaal niet alles hebben.

Toen ze Jan een paar maal op de klok had zien kijken, vroeg ze: „Ga je nu nog niet naar de ijsbaan? Straks is 't donker, jò. Ik blijf wel bij je moeder. Als 't måg. . . .”

„Natuurlijk,” stemde moeder graag toe. „Maar wàt gezellig met z'n tweeën, hè meid? Bets laat me de hele middag ook al in de steek.”

„Kun je echt helemaal niet schaatsen?” vroeg Jan nog eens aan Treesje.

„Nee, zanik-piet; dat heb ik je toch al twéé keer gezegd?”

„Maar je kunt toch wel blijven stáán?” vervolgde Jan, die het zo gauw niet opgaf.

„Nou ja, staan, dat wel. Ik kan ook wel een paar slagen doen, maar dan rol 'k zo om.”

„Weet je wat, dikkie,” riep Jan, alsof hem ineens iets te binnen schoot — maar hij had er al veel langer over gedacht — „weet je wat? Als ik je 't eens wat beter leerde, zeg! Ik kan 't reuze, hoor. Je zult eens wat zien! Dan trek ik jou wel mee. Doen?”

„Gá nou. Op m'n schoenen zeker,” lachte Treesje. „Gekkerd, ik heb hier immers niet eens schaatsen.”

„O, dat geeft niks. Jij neemt de mijne; dat zijn een paar goeie en ik die van Joost. Ja, jongens, dàt zullen we hebben.”

Maar Trees was niet zo erg opgetogen over het voorstel. Als ze 't zich eerlijk bekende, bleef ze liever bij Bets' moeder in de warme, gezellige keuken. Maar daar durfde ze toch niet goed voor uit te komen. Dat zou zo saai, zo koukleumerig lijken, zo echt meisjesachtig tegenover die grote jongen. Nee, dan ging ze maar mee. Erg lang konden ze toch niet wegblijven, want ze

moesten natuurlijk met etenstijd weer thuis zijn.

„Toe dan maar.”

Jan stond te popelen.

Dit was nou echt iets, waar hij plezier in had. Die kleine, leuke dikkerd eens laten zien, wat hij kon.

O, hij vlóóg over de baan. Ze zou haar ogen uitkijken. Kom, ze moesten opschieten.

„Och, och,” zuchtte moeder grappig. „Laten jullie je oude moeder dan allemaal alleen?”

Maar ze stopte Jan nog gauw twee gevulde koeken in zijn jaszak.

Even later waren Jan en Treesje op weg naar de ijsbaan, die niet ver van de bakkerij was gelegen.

Nu ze eenmaal doorgezet had, begon Trees er ook wel zin in te krijgen.

Een eindje voor hen uit liepen twee lange, slordig geklede jongens. Met grote passen gingen ze over de weg.

„Zullen we proberen, om ze in te halen?” vroeg Jan. „Maar dan moeten we hard lopen.”

Hij nam Treesjes hand, en op een holletje gingen ze de jongens voorbij.

„Wat — wat praten die gek,” hijgde Trees. „Een heel vreemde taal, hoorde je wel?”

„Dat is nou Fries,” onderwees Jan. „’t Zijn twee broers van Grietje Westra, die bij jou in de klas zit. Daar hebben jullie laatst toch wat mee beleefd, hè? Dat heeft Bets thuis verteld.”

Trees vond het niet prettig, het over dat onderwerp te hebben. Want dan moest ze ook weer denken aan alles wat tante Sietske daarover gezegd had. En dat ze vriendelijk moest zijn tegen Grietje. Ze deed daar nu wel haar best voor, maar och, ’t ging zo moeilijk. Ze bleef het toch maar een ráár kind vinden.

„Waar denk je nou zo ernstig over na?” Jan stootte haar aan.

„Nou, zeg eens op?”

Maar Trees wilde het niet zeggen, en plagerig antwoordde ze: „Hoe ik toch ook zulke sneeuw witte tanden zou kunnen krijgen. . . .”

„Och, kind, wip. Als je zo flauw doet, mag je zo meteen niet eens met me rijden.”

Maar dat dreigement bracht hij niet ten uitvoer.

Of ze samen reden. En hóe. . . .

Trees, die zo graag bij de warme oven in de bakkerij had willen blijven, had nu geen spijt meer, dat ze was meegegaan. Dát was nog eens genieten! Het was heerlijk. Dat schaatsenrijden zo verrukkelijk kon zijn, wist ze niet. Maar dit was ook heel iets anders dan dat kinderachtige gestumper. Dit was ècht. Dat kwam, omdat Jan haar meenam. Alléén bracht ze er nog niet veel van terecht, al ging ook dat nu beter dan eerst.

De tijd vloog om.

Met een kleur als vuur reed ze Bets en Anton voorbij, die haar lachend iets nariepen, wat ze niet kon verstaan.

Toen ze weer teruggingen, liep Treesje wel wat langzaam.

„Moe?” vroeg Jan.

Maar dat wilde ze niet toegeven.

„k Heb alweer trek, zeg,” vertrouwde ze Jan toe.

„Hoe bestáát het!” riep die uit. „Na alles, wat jij al naar binnen gewerkt hebt. Geen wonder, dat je zo'n tonnetje-rond bent.”

„Ha, die Jan!”

Jan en Treesje keken beiden van wie die stem daar achter hen was.

Met verwondering zag Treesje, dat Jans ogen opeens veel donkerder leken. Hij kon wel bóós zijn. Op wie? Op die jongen, die zopas geroepen had?

Zij kende die jongen niet. Hij kwam opzij van haar lopen en vroeg aan Jan:

„Ben je lekker aan 't rijden geweest? Wat is dat voor een kind?”

— O ja,” onderbrak hij zichzelf. „Ik zie 't al. Eentje van Van Dalen, hè? Die bij de dominee in huis is.”

„Dag, zus,” zei de jongen tegen Trees.

Jan zei nog steeds niets. Hij vond het vast een melig ventje, dacht Treesje.

Zijzelf ook. Waaròm kon ze niet zeggen, maar die jongen vond

ze beslist niet leuk; helemáál niet. Hij praatte ook niet aardig. Er was iets aan hem — iets, dat Trees náár vond.

„Gek, hè, dat ik jou ken en jij mij niet.”

De jongen raakte Trees' elleboog aan, die ze haastig terugtrok.

„Ik ben bij jullie op school geweest,” zei hij. „Maar gelukkig ben 'k nou van dat snèrt-hok af.”

„Nog maar pas zeker?” begon Jan nu ook te praten.

„Hebben jullie fijn gereden?” vroeg de jongen weer.

Maar geen van beiden antwoordde.

„Lollig stel zijn jullie. Wij hebben een keet geschopt vanmiddag. Daar had je bij moeten zijn, Jan. Je kent vrouw Van der Ka wel, hè? Die uit dat kleine manufactuurwinkeltje. D'r zoon zit in Indonesië, zo'n Tinus is dat. En zij praat altijd maar over hem, of 't een soort wonder is, die Bertus van 'r. Je lacht je naar. Laatst zijn we met een heel stel in d'r lappenwinkel geweest om een stopnaald. En toen dat mens maar uithoren over die flinke zoon. We lachten ons een kriek. Voor de winkel stonden we nòg te gieren. En dat mens nijdig kijken! Vanmiddag hadden we weer een fijne mop bedacht. Ze zit altijd op de post te loeren, of er geen brief van Bertussie komt. En nou hebben wij een brief geschreven. En in zo'n enveloppe gestopt, die soldaten gebruiken. Een Indonesische postzegel er ook nog op. Klaar was Keessie. Wat we allemaal voor idiotoots in die brief geschreven hebben!... Nou zal z'm wel gelezen hebben. Je had 'm moeten zien. Fijn was-ie, jò! Ik had er een versie bij gemaakt. Daar hebben we met z'n allen om gebrùld. We halen die gein nog eens uit.”

„Wat jij gein noemt,” zei Jan minachtend.

„O, niet soms? Brave Hendrik!” begon de jongen dadelijk te schelden. „O nee, jíf haalt nooit eens een lolletje uit, hè? Da's de kif, omdat jij er niet bij bent geweest. Omdat jij met een meissie van de mevrouw waar je zuster dient, moest spelen. . . . Ha, hál!” sarde hij.

„Zeg dat nòg es,” stooft Jan op.

„Omdat jij. . . .” begon de jongen weer.

Maar verder kwam hij niet. Jan gaf hem een fikse stomp.

„Néé, Jan, niet doen!” riep Trees angstig.

Meteen had de jongen al teruggeslagen, en binnen een paar tellen rolden ze over de grond.

Trees stond ongerust om zich heen te kijken. Wat moest ze nu beginnen? Waarom ging er niemand naar de vechtende jongens toe, om ze van elkaar te halen?

Ze probeerde Jan te pakken te krijgen.

Gelukkig, hij lag niet onder. Hij wòn het. En zo gáuw al! Daar zat hij bovenop de buik van de jongen.

„Genàde,” beval Jan.

„Genàde,” piepte de overwonnene.

Jan liet los en keek zegevierend naar Trees. Maar Trees was wel wat geschrokken en bezag Jan van alle kanten.

„Mankeert je heus niets?” vroeg ze bezorgd.

„Och, welnee, malle dikkie. Dacht je, dat dit vechten was? Dit was niks. Berend is maar een slap jochie en 't is voor mij maar een klein kunstje om hem onder te krijgen,” pochte Jan.

Hij genoot van Trees' gezicht. „Je was toch niet bang?”

„Natuurlijk niet,” jokte Trees. „Dus die jongen heette Berend?” vervolgte ze haastig. „Waar is hij nu?”

Jan haalde z'n schouders op. „Hij is 'r hard vandoor gegaan, geloof ik. 'k Zie hem nergens meer.”

„Dat was geen vriend van je, hè?”

„O heden, nee. 't Is een vervelend ventje. En zo geniepig, weet je. Zoals dat van vrouw Van der Ka nou ook weer. Wie verzint er nou zoiets? Vond jij daar nou wat aan, zeg?”

Trees schudde haar hoofd.

„Ik ben heus zo'n heilig boontje niet, hoor. Met de jongens van school haal 'k vaak genoeg wat uit. Maar dit, nee, dit is niks. Een flauw, laf spelletje. Wie schrijft er nou een briefje om zo'n oud mens te sarren? En dan nog een versje. Welke jongen doet er nou zoiets. Hééé. . . .” haalde Jan eensklaps nadenkend uit.

„Hij had het over een versje. . . .” En weer zei Jan langgerekt: „Hée. . . . — Trees, nóu weet ik het!” riep hij. „Vàst! Híj heeft het gedaan. Dat briefje aan Grietje Westra was óók een versje. Ja, ik geloof zeker, dat Berend dat ook gedaan heeft. 't Is net wat voor hem, zoiets gluiperigs.”

„Zou je denken?”

„Wat ik je brom,” knikte Jan beslist. „Dat zal ik wel eens uitvissen. Wacht maar,” zei hij gewichtig.

Hóe hij dat doen wilde, zei hij niet.

Hij zweeg er verder over, en Treesje deed maar net, of ze er niet nieuwsgierig naar was.

Alleen zei Jan nog: „Moeder moet me er bij helpen.”

Maar toen ze thuiskwamen, vertelde Jan niets aan z'n moeder. Hij en Trees gingen „om 't hardst” boterhammen eten.

Tot aller verbazing won Trees!

„Ik kàn niet meer,” zuchtte ze.

„Als je straks een harde plof hoort, is zij het, die knapt,” zei Joost ernstig.

Treesje schoot in een hartelijke lach.

„Kun je nog wel thuiskomen?” vroeg Bets.

„En neem dan nog een zakje gebroken boterkoekjes mee, dan kun je Maandag op school je vriendinnetjes tracteren,” zei Bets' vader. „Alsjeblijft.”

„Geef ze maar liever aan Bets,” plaagde Jan. „Want Treesje eet ze anders onderweg zelf maar op.”

Trees ging er maar niet meer op in.

„Het is hier héérlijk geweest,” zei ze dankbaar.

„Ja, je moet bij òns maar komen,” glunderde Bets. „Als je weer in je eigen huis bent, vergeet je ons zeker?”

„Vast niet. Als het maar màg van je vader en moeder.”

„Natuurlijk, kind. Je bent altijd hartelijk welkom, hoor!” verzekerde Bets' moeder.

„En was het niet kolossáál?” vroeg Bets, op de stoep van de pastorie.

„Reuze kolossaal,” gaf Treesje grif toe.

VI. TREESJE IS JALOERS

„**W**at zou je er van denken, Trees, als ik je straks eens uit school kwam halen? Dan gaan we eerst even bij je moeder langs, en daarna met de bus naar iemand, waar 'k nodig een bezoekje moet brengen.”

Trees, die juist bezig geweest was haar laatste hapje vanille-vla-met-rozijntjes (haar lievelings-toetje) naar binnen te lepelen, keek verrast op van haar bord. Ai! dat was fijn! Een extra keertje naar moeder. Al mocht ze dan ook niet echt bij moeder komen, 't was toch altijd weer heerlijk, dat lieve gezicht te zien. En dan met tante Sietske in de bus; ook al zo gezellig. Enig, dat tante haar uit school kwam halen.

„Moet je er zo lang over peinzen, kind?” vroeg oom Henk. „Of wil je liever niet?”

„Gráág juist, oom. Het is nog wel zulk mooi weer ook. Moeten we ver met de bus, tante?”

„Nogal. Weet je het Melkpad? Daar is het zowat. 't Is een klein boerenhuisje, waar we moeten zijn. 't Staat helemaal achteraf. In dat huisje is veertien dagen geleden een kindje geboren, zie je, en ik had de moeder beloofd, dat ik heel gauw zou komen kijken. En omdat het de kant van jouw huis uit is, dacht ik, dat jij 't misschien wel leuk zou vinden om met me mee te gaan.”

„En òf. 'k Vind 't ook zo fijn, dat u me van school komt halen, tante. Doet u 't heus?”

„Natuurlijk. Ik sta braaf op je te wachten, hoor.”

En ja, toen Treesje bij 't uitgaan van de school opletend in 't rond keek, zag ze tante Sietske.

Ze holde naar haar toe. „Dag, tante! Heerlijk dat u er is. Mag ik die tas voor u dragen?” bood ze meteen aan.

„Welnee, meiske. Je hebt zelf je schooltas al.”

„O, ik kan 'm er best bij hebben.”

„Geen sprake van.... Maar wacht eens even, Trees,” brak mevrouw Hulshof haar zin plotseling af. „Ik zie daar Grietje Westra. Blijf jij hier even staan, dan loop ik haar gauw achterna. Er schiet me iets te binnen, dat ik haar moet zeggen.” Tante liet Treesjes arm, die ze op de hare gelegd had, los, en had in enkele vlugge stappen Grietje, die maar langzaam liep, ingehaald.

Beduusd keek Treesje haar na. Wat ging tante nu doen? Wat móest ze met die Grietje?

Treesje drentelde dichterbij. Kijk die Griet nou opeens lachen! Een heel ander gezicht had ze zo. Veel aardiger. Dat kind lachte anders nooit. En wat zei tante Sietske tegen haar? Ze zou wel graag weten waar ze 't over hadden.

Nog dichterbij liep Treesje op hen toe. Maar toen merkte ze, dat Grietje in een vréemde taal tegen tante sprak! Waar had ze dat meer gehoord? O ja, ze wist het: van de broers van Grietje. Dat was immers Fries, had Jan haar verteld. En tante Sietske kwam óók uit Friesland. Niets kon Treesje opmaken uit hetgeen die twee daar zeiden. En dat gaf haar plotseling een gevoel van eenzaamheid. Ze voelde zich achteruitgezet. Tante, die háár van school kwam halen, en nu zo vertrouwelijk — in een wonderlijke taal, die Grietje ook kon spreken — met dat kind van Westra praatte.

Ze draaide zich om en liep weer terug naar de hoek van het schoolplein, waar tante haar zojuist had verlaten.

Wat duurde dat lang!

O, daar namen ze dan toch afscheid. Tante gaf Grietje nog een hartelijk klapje op haar schouder en Grietje.... Verbeeld je, die Grietje zwááide naar tante, naar háár tante.... naar mevrouw van de dóminee. Wat verbeeldde dat kind zich wel? Hoe dùrfde ze!

En nu waren er helemaal geen kinderen meer, tegen wie Trees kon geuren met haar vriendschap met de domineesvrouw. Dat had ze juist zo graag gewild. De anderen duidelijk laten zien, dat mevrouw Hulshof en zij heel „groot” met elkaar waren. Daar had ze zich zoveel van voorgesteld! Had ze niet bijzonder hard „dag, tante” geroepen? Door die nare Griet was alles in de war gelopen.

Mevrouw Hulshof, Treesjes wat ontevreden gezichtje niet opmerkend, zei opgewekt:

„Moeder zal opkijken, als je zo meteen helemaal onverwachts voor haar staat. Misschien mag je Marietje nu ook wel eens zien, zeg! Wat ben je nu al lang bij ons, hè? Begint het je nog niet te vervelen, kindje?

Door de hartelijke toon in tante's stem en het lieve gebaar waarmee ze Treesjes bestopte wantje nam en het op haar eigen zachte bont-mouw legde, werd Treesje in één tel over haar teleurstelling van zopas heengetild en verdween haar mukkende bui. Zij ging dan toch maar met tante uit vanmiddag, en straks weer met tante naar de pastorie, haar echte „thuis” in deze weken. Dat was dan toch alleen maar voor háár.

„O nee, het verveelt me helemaal niet bij u,” gaf Treesje antwoord. „Stel je voor. 't Is juist zo heerlijk!”

Mevrouw Hulshof glimlachte. Ja, zij beleefde ook veel plezier aan haar aardige loegetje.

Na twintig minuten flink doorgestapt te hebben, belandden ze in de De Ruyterstraat.

En weer, zoals steeds, wanneer ze hier kwam, had Treesje last van — o, een beetje maar — heimwee.

Hun eigen, kleine huisje. . . . Nee, daar ging toch niets bovenuit. Geen honderd prachtige pastorieën!

Moeder zette grote ogen op, toen ze hen beiden zag staan.

„Wat een verrassing!” riep ze vanuit de kamer. „Er is toch niets? Niets náárs?” vroeg ze bezorgd.

Trees zette haar stem flink uit. „Nee, hoor moes! We kwamen zomaar eens langs. We gaan straks met de bus naar 't Melkpad.”

„Zo ver? Dat vind je zeker wel fijn?”

„Nou! We gaan naar een pasgeboren baby!”

„O, leuk zeg.”

„Hoe gaat het met Marietje?”

„Gelukkig wel aardig goed. Een paar dagen geleden is ze erg benauwd geweest, maar nu is 't weer over. Als je Zondagmiddag weer komt, zal ik je haar eens laten zien. Nu slaapt ze.”

„O fijn, moes!” juichte Trees.

Moeder lachte. „Je ziet er goed uit,” riep ze. „Ze eet zeker wel flink, mevrouw Hulshof?”

„Best,” antwoordde tante. „Maar nu moeten we weer gaan. We nemen de bus van halfvijf. Dag, juffrouw Van Dalen.”

„Dag, moeder! Dag, moes!”

Treesje zwaaide uit alle macht. Och, dat ze nu niet éven haar armen om moeders hals kon slaan — heel even maar.

Het duurde nu toch gelukkig niet lang meer, dan kòn dat weer. Dan was ze weer thuis. Mallerd, noemde ze zichzelf. Nu lijkt het net, als je zo denkt, of je het niet naar je zin hebt bij tante Sietske en oom Henk en daarstraks bij school was je er nog wel zo trots op, dat je bij hen logeerde.

Ja, maar thuis — thuis hóórde ze toch. Alleen zo jammer, dat vader er niet was. Die zat daar maar helemaal in dat verre

Indonesië. Ze zag alweer uit naar een briefje van hem. Iedere week schreef hij trouw zijn „Rolmopsje”. Rolmops, wat een dwaás naampje toch eigenlijk. Net iets voor vader. Je had er maar wat mee te stellen, als je een beetje dik was. De één zei „dikkie”, de ander „molletje”. Maar ze gaf er niets om. Dat vader haar Rolmopsje noemde, vond ze juist wel leuk. Heerlijk zou het zijn, als vader weer terug was. Maar dat duurde nog zo lang. En ze kon vaak zo heel erg naar hem verlangen. Zij was vaders meisje. Marietje was van moeder. Dat was natuurlijk maar een grapje. Vader en moeder plaágden er elkaar wel eens mee. „We hebben er elk ééntje,” zeiden ze dan. „Dit is de mijne,” kon vader dan zo vrolijk zeggen, terwijl hij haar aan haar krullen trok. Soms deed dat wel eens pijn, zo hardhandig was vader met haar. Maar dan mocht ze nog niet eens „au” roepen. „Flauwerd, daar moet je maar tegen kunnen, als je mijn meisje wilt zijn,” spotte hij. En sinds ze uit huis was, genoot Treesje dubbel van zijn brieven. Nu was het helemaal echt, want ze kreeg nu een brief voor haar alléén. Niet meer, zoals thuis, bij die van moeder ingestopt. Netjes bewaarde ze ze allemaal in een lege postpapier-doo's. 't Waren er al heel wat.

„Hé, droomstertje,” schudde tante Sietske haar wakker uit haar gedachten-aan-thuis, „zie je, dat daar de groene bus al aankomt? We zijn maar net op het nippertje, hè?”

Het was een mooie tocht. Vooral toen ze buiten de stad kwamen, en het overal om hen heen zo wijd werd. Treesje vond het heerlijk, zo naar alle kanten te kunnen uitzien. Ze hield veel van „buiten”, net als vader.

Maar vader kwam dan ook niet uit een stad, daar zou 't wel aan liggen. Want moeder zei altijd: „Geef míj de stad maar, hoor! Die eenzaamheid.... brr.... 'k moet er niks van hebben. 's Zomers, ja, als we met vakantie bij grootvader zijn, maar 's winters.... hou òp.”

Vader glimlachte daar maar wat om en gaf zijn grote dochter een knipoogje. Zij begreep hem wel beter!

Toen de chauffeur riep: „Mèllùk-pàd!”, stapten tante Sietske en Trees uit, en sloegen het eerste zijpaadje rechts in.

„Daar ginds is het,” wees tante.

Het liep wel een beetje lastig over het bobbelige paadje, maar ze hielden elkaar stevig vast, en ze hoefden niet ver.

„Mevrouw Hulshof!” was de verraste uitroep van een vriendelijke, jonge vrouw met een gezellige, rode kleur, toen tante tegen 't raam tikte. „Ik kom zó bij u!”

„Dag, juffrouw Visser. We komen uw kindje eens bewonderen. Dit is Treesje van Dalen, het dochtertje van diaken Van Dalen, die in Indonesië is, weet u wel? Ze logeert nu een poosje bij ons, omdat haar zusje roodvonk heeft.”

Tante duwde na haar uitleg Treesje een klein, donker gangetje binnen. „Ik dacht dat u 't wel goed zou vinden als ik haar meebracht, want ze wil Janneke ook wel graag eens zien.”

„Wel, wel, maar da's toch aardig. . . . Wel, wel. . . .” zei juffrouw Visser nog eens. „Kom er maar gauw in. We hebben 't lekker warm binnen. En dan vlug een kommetje thee. De kleine meid ook thee?” babbelde juffrouw Visser.

Kleine meid? Dat was haast een belediging voor Treesje, die zich helemaal zo klein niet voelde! Die juffrouw deed wel een beetje kinderachtig tegen haar, hoor. Ze zou 't zich maar niet aantrekken.

Met aandacht keek ze in de wieg, waar de kleine Janneke Visser lag te slapen. Och, wat een hummeltje. Als je daar Marietje eens mee vergeleek. Maar ze kon zich toch nog wel herinneren, dat Marietje een baby was, met van die kleine, pieterige vinger-tjes. „Garnaaltjes” noemde moeder die vingers.

Snoezig, zo'n klein mensje. Treesje kon er maar niet genoeg van krijgen. Ze bleef neerzien in de wieg.

Juffrouw Visser was erg trots op haar dochter. „Een flink kind, hè,” zei ze tegen tante Sietske.

Flink — 't was maar wat je flink noemde, dacht Trees. Ze had er werkelijk een beetje pret om. Die grote mensen konden er wat van maken, hoor. Flink en bijdehand, waren dat nu woorden voor zo'n beeldig, klein, slapend poppetje?

„Zou je óók wel zo'n zusje willen hebben?” vroeg juffrouw Visser.

„Ik heb al een reuze leuk zusje,” antwoordde Trees. En ze verbaasde zich er over, dat de mensen dat toch altijd maar wéér zeiden, als je naar een baby keek: „Zou je ook wel zo'n lief broertje of zusje willen hebben?” Hoe dikwijls had ze dat nu al niet gehoord!

Maar Trees was tevreden met Marietje. Als die er toch eens niet was. Als zij ook eens helemaal alleen thuis was, zoals Corrie, die op school achter haar zat. Helemaal niet gezellig leek haar dat. „Toe, mevrouw, nog één kopje thee,” drong juffrouw Visser aan, nadat mevrouw Hulshof er al twee had opgedronken.

„Nee, juffrouw, hoe lekker het ook was, we moeten nu beslist naar de bus. Is 't niet, Trees?”

„Ja, tante, we mogen wel voortmaken,” zei Trees vanaf haar plaatsje bij de houten wieg.

„Dan is 't niet anders,” zuchtte juffrouw Visser. „Maar komt u eens gauw weer?”

„Vast en zeker.”

Wel viermaal bedankte Janneke's moeder mevrouw Hulshof voor het jurkje, dat ze had meegebracht, en dat volgens haar „veul en veulste slim was”.

In het donker wachtten ze samen op de bus, tante Sietske en Trees. De bus, die nu toch nog even wegbleef.

„De klok was daar zeker voor,” veronderstelde tante. — „Hoe heb je 't gevonden? Was het geen aardig, klein huisje? Maar

't was er wel vreselijk warm, hè? Pff, 'k heb het nog heet," pufte tante.

„Ja, zo'n mensje als die kleine Janneke heeft het maar weer goed getroffen. Met ouders, die zo gelukkig met haar zijn...."

Tante's stem klonk opeens zo ernstig.

In het donker probeerde Trees tante's blik op te vangen, maar ze keek de andere kant uit.

„Was dat maar zo bij alle kinderen, die geboren worden," zei mevrouw Hulshof nadenkend.

„Zeg, Trees," veranderde ze dan weer van onderwerp, „dat heb ik je nog niet verteld: Bets zei me vanmorgen, dat haar jongste broertje heeft uitgevonden, wie dat briefje aan Grietje Westra geschreven heeft."

„Was het Berend?" vroeg Treesje nieuwsgierig.

„Dus jij wist daar al iets van?"

Treesje deed tante 't verhaal over hetgeen er die middag, toen ze met Bets mee geweest was, was gebeurd.

„Waarom zeg je dat nú pas, Trees?"

Treesje wist niet zo gauw een antwoord te vinden. Ze kon toch niet zeggen: „Omdat ik het vervelend vind over Grietje te praten?" Wat moest tante daarvan denken?

„Och, zomaar. Ik wou eerst graag weten, hoe 't afgelopen was," verzon ze.

„Jan heeft z'n moeder gevraagd, of zij proberen wou, dat briefje van vrouw Van der Ka te pakken te krijgen. En dat ging gemakkelijk genoeg, want Bets' moeder komt heel vaak in het winkeltje van vrouw Van der Ka. Dat briefje hebben ze later vergeleken met 't papiertje van juffrouw Van der Meer. En toen kon je zomaar zien, dat 't met dezelfde hand geschreven was. Juffrouw Van der Meer was erg blij, want nu was uitgekomen, dat het werkelijk niemand uit haar klas geweest was. Nu kon ze tenminste tegen Grietje zeggen, dat het versje niets te maken had met „al de kinderen uit de klas", zoals er in stond. — Weet

je, Trees, wat eigenlijk heel wonderlijk is," ging de stem van tante Sietske verder, „dat we, doordat jfj bij ons in huis gekomen bent, pas de familie Westra hebben leren kennen. Oom is er ook al een paar maal geweest. Het is daar een ellendige toestand. Jij bent nog wel een beetje jong, om dat te kunnen begrijpen. Ik zal daar maar niets meer van vertellen. Maar toen ik zopas zei, dat het niet bij alle kinderen zo was, als bij die kleine Janneke, dacht ik meteen weer aan Grietje. Denk je toch eens in, Trees, Grietje heeft haar moeder nooit gekend. En niet omdat die moeder gestorven is, maar omdat die vrouw haar kleine baby in de stéék gelaten heeft. . . . Is dat niet ontzettend? Dat kun jij je natuurlijk niet voorstellen! Jij, die zelf zo'n lieve moeder hebt, die altijd goed en trouw voor je zorgt. . . . Foei, wat praat ik toch somber, hè Trees?" brak tante Sietske eensklaps haar verhaal af. „Je vindt het zeker nogal vervelend, niet?"

Treesje zweeg. Ze zou nu maar niet tegen tante zeggen, dat ze die Grietje nog maar steeds een raar, stug kind vond; dat ze er aldoor nog aan moest denken, hoe ze gedaan had, toen met het presenteerblaadje. Dat kòn ze niet vergeten. Dacht tante daar dan nooit meer aan?

Alsof mevrouw Hulshof de gedachten van haar logeetje geraden had, zei ze: „Ik geloof, dat je haar nog steeds die geschiedenis met dat blaadje niet vergeven hebt, hè?"

„Och," weifelde Trees. „Ik vind het toch niet zo'n aardig kind, tante, 'k kan er niks aan doen. Zo vreemd. . . . 'k weet niet. Heel anders dan gewone kinderen."

„Maar Tréés, dat jij, zo'n verstandige meid, dat niet begrijpt," verwonderde tante Sietske zich. „Natuurlijk is Grietje niet helemaal zoals jullie. Als je je ook eens even indenkt, hoe het bij haar thuis ook vreemd en heel anders is. Weet je, wat ik bedoel?"

„Ja, tante," bevestigde Trees zacht.

„En nu we het toch hierover hebben, zal ik je meteen nog iets

zeggen, Treesje. Maar dat is nog een geheim. Dat weet niemand dan oom Henk en juffrouw Van der Meer. Zou jij dat geheim ook nog een poosje kunnen bewaren, Trees?"

Weer zei Treesje: „Ja, tante.”

„Grietje Westra blijft niet lang meer waar ze nu is. Heel veel moeite heeft het gekost, om 't zover te krijgen, maar nu weten we dan toch zeker, dat ze niet in die nare huishouding hoeft te blijven.”

„Waar gaat ze dan naartoe?"

En langzaam, heel nadrukkelijk, antwoordde tante:

„Grietje Westra komt. . . . bij ons.”

Wat had tante daar nu gezegd? Maar dat kon toch niet? Grietje — Vlóóien-Griet naar de pastorie? Vlóóien-Griet op haar kamertje, op haar bed? Op haar plaatsje in de domineesbank? Dat vreemde, vieze kind tegenover tante in het mooie stoeltje bij de haard? Zou zij óók tante en oom zeggen? Ja, natuurlijk, dat hoorde er ook bij. Toen de groene bus kwam aanrijden, had Trees nog steeds niets teruggezegd. En ze blééf zwijgzaam. Ze bleef met haar verwarde gedachten heendraaien om dat ene punt: Vlooien-Griet in de pastorie. Als zij weg was, werd die plaats ingenomen door. . . . Vlooien-Griet. En. . . . ze misgunde haar die plaats.

Het duiveltje van jaloezheid had Treesje weer eens lelijk te pakken.

Het was al begonnen bij 't uitgaan van de school. Maar toen had Treesje het nog van hem gewonnen. Nu was het haar de baas! Dat het ook juist Grietje moest zijn. Grietje, die ze toch eigenlijk niet goed kon uitstaan.

De hele avond bleef Trees stil. Het viel tante Sietske wel op, maar geen ogenblik dacht ze, dat het zou komen door hetgeen zij Treesje had verteld. Hoe zou ze dat ook kunnen veronderstellen! Hoe kon ze ook weten, dat haar logeetje, dat vriendelijke, zachte kind, geplaagd werd door zoiets lelijks als jaloezheid?

Mevrouw Hulshof was juist zo heel blij, dat alles met Grietje Westra zo was gegaan. Ze noemde het een „besturing” van God. God, die het zo gemaakt had, dat door een onbetekenende kleinigheid — het voorvalletje met het presenteerblaadje — Grietje in haar leven was gekomen. Nu zou dat arme, verwaarloosde kind het toch nog goed krijgen. Nu mocht zij er voor zorgen, haar alles geven, wat ze nodig had. Nu zou er toch een kind in het grote huis komen! Mevrouw Hulshof was er o zo dankbaar voor. Tegen háár was Grietje niet stug! Tegen háár durfde ze, in haar eigen Friese taal, die het zoveel gemakkelijker maakte, alles, alles uit haar droevige leven vertellen. Ze zouden het goed hebben samen in de pastorie!

Maar Treesjes dag was bedorven.

En ze wist zelf wel, dat dat heel erg was. Ze hoorde het vader zeggen: „Wat is het toch jammer van je Trees, dat je die fout hebt; dat je zo jaloers bent, kind. Je doet er jezelf zoveel kwaad mee.”

Ach, Treesje wist het allemaal wel. En toch. . . . Toch had ze er deze keer weer niet genoeg tegen gestreden. Ze joeg het „duiveltje” niet weg, maar liet het zijn plaatsje houden in haar hart.

Ook toen ze op haar kamertje stond, en zich uitkleedde, was het er nog; fluisterde 't haar lelijke gedachten in. . . .

Maar dan viel Treesjes blik op de plank boven haar bed, op het versje. . . . „Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht. . . .”

Het versje dat vader haar gegeven had.

Als vader het wist, wat zou ze zich voor hem schámen. Maar vader wist het niet — gelukkig.

Er was echter Iemand Anders, die het wèl wist.

Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht. . . .

De Here Jezus wist het wèl.

Zij was helemaal geen „kaarsje, brandend in de nacht”. Zij, een jaloers kind.

Ze verzette het lijstje een eindje. Natuurlijk hielp dat niet, want het versje, dat ze van buiten kende, klonk ná in haar hoofd.

Treesje liet haar bed neer en bleef met gebogen hoofd er bij staan.

Hoe kon ze nu zó neerknielen en bidden, met zoveel lelijks in haar hart?

O, ze moest er tegen vechten. Ze móest het overwinnen. En ze hoefde het immers niet alleen te doen.

Ze schaamde zich. Héél diep. Nu ze hier stond, alleen op haar kamertje tegenover de woorden: Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht. . . . bij haar bed, waarvoor ze niet neer dúrfde knielen met al die verkeerde gedachten over Grietje. Grietje, die het tot nu toe zo moeilijk in haar leven had gehad, en aan wie zij niet haar plaatsje in de pastorie wilde afstaan.

Die gedachten moesten éérst op de vlucht zijn gejaagd. En voorgoed. . . .

Toen knielde Treesje toch neer en vroeg ze om hulp aan de Here Jezus, die nooit iemand wegstuurt, die Hem om hulp vraagt.

„Ik wil zo graag anders worden. . . .” fluisterde Treesje héél zacht. „Niet zo jaloers meer. . . . En wilt U Grietje dan ook zegenen? Als ze hier bij tante en oom komt?”

VII. ANGSTIGE DAGEN

„**W**at wordt het toch een schitterend cadeautje, tante.”
Vol bewondering keek Treesje naar het stapeltje poppekleertjes, dat voor haar op tafel lag.

„Dat overgooiertje en zo'n snoezig truitje, die beeldige sokjes....”
noemde ze op. „En 't past allemaal zo prachtig bij elkaar. Marietje zal er vast erg blij mee zijn, denkt u niet? 't Is toch zo'n echt poppenmoedertje. Hè, tante, soms zou ik wel even naar Marietje toe willen vliegen. 't Is heus een snoes. En ze kan zo lief op haar eentje spelen.”

Mevrouw Hulshof lachte tegen haar logeetje. „Je houdt geloof ik heel veel van je kleine zusje, hè Trees?”

„O ja, en 'k vind het zo fijn, dat we haar over twee weken kunnen verrassen met die mooie pop en al die echte kleertjes. Wat heeft u dat toch mooi bedacht, tante,” zei Treesje hartelijk.

„Je hebt er zelf anders nog 't meeste aan gedaan, meiske. Al dat fijne gepriegel met die luiertjes en de kleine hemdje. Ik had eigenlijk niet gedacht, Trees, dat je zulke dingen al zo netjes kon doen. Maar 't is keurig, zoals je dat allemaal genaaid hebt. Je bent een echte dochter van je moeder, wat dat betreft,” prees tante Sietske.

Treesje vond het heerlijk, dat ze zo'n pluim kreeg. Ze had er dan ook wel erg haar best op gedaan. IJverig werkte ze weer verder.

„Zo, dames. 't Is hier maar weer een gezellig naaikransje.”

Genoeglijk zijn handen wrijvend, kwam oom Henk de kamer binnen.

„De haard brandt lekker, 't is hier warmer dan in de studeerkamer,” merkte hij op.

„Blijf dan bij ons, Henk,” stelde mevrouw Hulshof voor.

„Nee, Sietske, dat gaat nu eenmaal niet. Je weet, dat ik me 's Zaterdagavond moet opsluiten.”

Treesje wist wel, waarom de dominee, zoals hij zei, zich „ging

opsluiten". Dan moest oom Henk zijn preken maken voor de volgende dag en mocht hij volstrekt niet gestoord worden. Alleen kwam hij in de huiskamer haastig zijn kopje thee drinken en verdween dan weer naar boven, naar de studeerkamer.

Iedere Zaterdagavond, zolang Treesje in de pastorie was, was dat nog zo geweest.

„Geweldig,” zei oom Henk, toen hij de stapeltjes genaaide en gebreide kleertjes zag. „Wat wordt dat iets moois. Dat zie ik zelfs, en dan moet het toch wel iets bijzonders zijn,” lachte hij. „Jullie zijn, geloof ik, hard opgeschoten de laatste week, niet? Wat zal die kleine peuter met zoiets in haar schik zijn.”

Treesjes ogen straalden. Dat was nog eens een dominee! Die lette zelfs op onnozele poppekleertjes! Maar 't was dan ook háár oom Henk.

En morgen, morgen zou die oom Henk weer op de preekstoel staan, met om hem heen al die mensen, die naar hem luisterden. Dan zat zij weer naast tante. Nog een paar maal. Daarna kwam er een ander meisje op die plaats.

Treesje was o zo blij, dat ze daar nu zonder jaloezie aan kon denken. Want dat dééd ze! Ze gunde het Grietje Westra welgemeend!

Trees hoopte, dat oom Henk weer zo zou preken, dat 't ook voor haar goed was te begrijpen. Zoals laatst over die vrienden van de verlamde man met hun grote geloof. Dat was ze nog niet vergeten.

„Moet je nu alweer weg?”

Tante Sietske keek een beetje teleurgesteld, maar oom Henk zei vastberaden: „Ja, Siets, je kunt me niet verleiden, hoor. Jullie zijn hier trouwens ook zo ijverig aan 't werk, dat ik er door aangestoken word, weer gauw met mijn bezigheden verder te gaan. En 't zijn er nog heel wat voor vanavond.”

Juist wilde dominee Hulshof de kamer uitgaan, toen er gebeld werd.

„Och,” schrok hij. „’k Hoop niet, dat er iemand is, om me te spreken, want eerlijk gezegd kan ik op ’t ogenblik niemand gebruiken.”

Maar het was wèl iemand voor de dominee.

Het duurde een hele poos eer het bezoek wegging.

Tante Sietske zuchtte: „Dat is een lelijke tegenvaller voor oom.”

Onder het praten hief Mevrouw Hulshof luisterend haar hoofd.

„Hé, oom gaat helemaal niet naar boven,” zei ze. „Waar blijft hij nu?”

Maar dan hoorde ze hem kuchen voor de kamerdeur en zacht riep hij: „Sietske, kom eens even, wil je?”

Dadelijk stond tante op.

Wat zou dat nu te betekenen hebben? vroeg Treesje zich af. Het leek werkelijk een beetje geheimzinnig, zoals oom daarnet deed.

Waarom kwam hij niet naar binnen? Hij moest tante zeker iets vertellen, waar zij niet bij mocht zijn.

Ze hoorde de voetstappen van tante en oom op de trap.

Alleen bleef Treesje achter.

Toen het al ver over bedtijd was, en tante nog maar steeds niet terugkwam, begon Treesje het hoe langer hoe vreemder te vinden.

Zou er iets ernstigs zijn?

Een paar minuten later wist Treesje, wat er was.

Het wàs iets ernstigs.

Er was een ontzettend ongeluk gebeurd.

Een ongeluk met. . . . vâder!

In een paar woorden had tante haar het vreselijke verteld. Arme Trees! Ze kon het afschuwelijke niet verwerken. Schreien deed ze niet. Maar o, van binnen deed het zo’n ontzettende pijn. Haar ogen brandden. ’t Was, alsof ze een heel harde slag had gekregen, waardoor ze helemaal versuft was.

Wat zei tante daar? En oom? Ze hoorde het niet. In haar hoofd

bonsde het maar hãrd - hard En 't deed zo'n pijn, zo'n erge pijn

Vader, haar lieve vader. Dat kòn toch niet? Vader zou toch terugkomen? Dat ongeluk, dat was toch niet wáár? Er was toch geen telegram gekomen, waarop zoiets ontzettends stond?

Ach ja, het was wèl waar. Het hielp niets, of ze 't niet wilde geloven. Vader had wèl een kogel door zijn hoofd gehad.

Morgen misschien al zou er een ànder telegram volgen, en daarin zou staan, dat vader

O, daar wilde ze niet aan denken. Vader moest terugkomen!

„Toe, kindje.”

Aan Treesjes oor was, heel zacht, de stem van tante Sietske. „Zeg nu eens wat. Trees, toe, zit niet zo strak voor je uit te staren.”

Maar Treesje schudde haar hoofd. Práten? O nee, ze wou helemaal niet praten. Ze kon niets zeggen, nu ze wist, dat vader

Dominee en mevrouw keken elkaar aan, en ook in hun ogen was verdriet. Ze leden méé met Treesje, die het zo moeilijk had. In hun hart baden ze voor haar, want zij konden haar nu niet helpen.

Plotseling kromp Treesje in elkaar en liet met een harde bons haar hoofd op tafel vallen.

Ze schreeuwde het uit.

„Móeder!”

Nú geen tante Sietske en oom Henk. Móeder wilde ze bij zich hebben. Moeder, bij wie ze hoorde.

Treesje snikte het uit.

„Huil maar, m'n kind,” fluisterde oom Henk, voorzichtig Treesjes krullen strelend. „Er kàn nog een wonder gebeuren. Het allerergste weten we nog niet,” probeerde hij te troosten.

Maar bij zichzelf dacht dominee Hulshof: Waarschijnlijk is ondertussen het allerergste al gebeurd. Is Treesjes vader al gestorven. Daar ver weg.

Tweemaal had hij dat immers al meegemaakt, dat zij bij hem

gekomen waren met een telegram uit Indonesië: „zeer ernstig gewond”. Beide keren was het bericht gevolgd, dat de zeer-ernstig-gewonde gestorven was.

Maar dat het nu om Tréésjes vader ging. Dat hij nu zijn eigen logeetje moest voorbereiden op. . . . ja, het zou ook dit keer wel de dood zijn, de dood van haar vader. . . .

Nog steeds schreide Treesje. Zachter nu. Het klonk o zo verdrietig.

Ook tante Sietske's ogen waren vochtig. Kon ik toch maar helpen. Wist ik maar iets, vroeg ze zichzelf af.

Arm, klein ding, zoals ze daar in elkaar gedoken zat. Zacht legde mevrouw Hulshof haar arm om Treesje.

„Kom maar, kindje, ga maar mee naar boven.”

Lang, heel lang stond Trees die avond voor het portret-van-thuis, haar ogen gericht op het gezicht van vader. Dat lieve, vriendelijke gezicht. Dat hoofd, met het mooie, dichte, golvende haar. Dat hoofd, dat nu zo ernstig gewond was.

Met een bevende stem fluisterde ze: „Welterusten, vader.”

Ze viel neer voor haar bed en, met haar hoofd in de dekens gedrukt, huilde ze, alsof ze nooit meer zou ophouden.

Schreiend bad Treesje. Maar het was een vreemd, verward gebed, met steeds één terugkerende zin: Laat vader niet sterven, Here Jezus. U kunt hem beter maken. O, maakt U hem toch beter. . . .

Ze was stijf, toen ze eindelijk opstond en ze had een gevoel of al haar tranen op waren. Leeg was alles, wonderlijk leeg.

Met een wit, bedroefd gezicht zat Trees de volgende morgen in de kerk.

Ze merkte nauwelijks, dat verscheidene mensen meewarig naar haar keken.

Zo moe, zo ernstig staarden haar grijze ogen.

Maar toen onder het gebed de dominee vaders naam noemde, ging er een schok door Treesje.

Duidelijk klonk het door de kerk: „O, God, wij brengen tot U onze broeder Van Dalen, van wie U alleen maar weet, hoe het met hem is. Wees met zijn gezin, dat in grote ongerustheid verkeert. Indien het mogelijk is, Here, red hem. . . . Bij U zijn alle dingen mogelijk.”

Gespannen luisterde Treesje.

Hier zaten ze nu allemaal, al die mensen, en dachten op dit ogenblik aan vader. Vader, die heel ernstig gewond was. En oom

Henk bracht vader nu, met al die anderen, naar de Here Jezus.

Als . . . o, als . . .

Treesje sperde haar ogen wijd open en keek, éven maar, om zich heen naar al die eerbiedig gebogen hoofden. Daar zat juffrouw Prinsen, die ze zo goed kende; daar in de ouderlingenbank bakker De Vos en dokter Evers . . .

Allemaal baden ze . . .

Allemaal brachten ze nu vader tot Jezus . . .

Maar dat was dan precies als bij de verlamde man.

Als deze mensen nu óók eens geloofden? Net als die vrienden uit de Bijbel?

Scherp herinnerde ze zich de preek van oom Henk:

„Jezus, hun geloof ziende . . .”

Stijf kneep ze haar ogen weer dicht. Ze vouwde haar handen en met trillende lippen bad ze mee.

Ja, God kòn het doen, daar twijfelde ze niet aan. Als Hij wilde. Er kòn een wonder gebeuren, net als dat gebeurde bij de verlamde man uit de Bijbel, die door het dak tot voor de voeten van Jezus werd neergelaten.

Wat oom Henk verder nog zei die morgen, Treesje wist het niet meer.

Haar gedachten draaiden maar om één ding. Nergens had ze die dag aandacht voor. Het was of alles, wat ze beleefde, een droom was, maar geen werkelijkheid.

Die middag gingen ze niet naar het huis in de De Ruyterstraat. Treesje vroeg niets, toen oom zei, dat het beter was, dat ze dit keer thuisbleef in de pastorie.

Tante was heel lief voor haar.

Maar Trees' gedachten waren steeds bij vader en . . . bij de preek van de verlamde man en zijn vrienden.

Ze zou er wel graag over willen praten, maar ze wist er geen woorden voor te vinden, daarom zweeg ze maar.

Oplettend keek tante Sietske naar het gezichtje van haar logeetje.
Waar dacht Treesje toch aan?

Mevrouw Hulshof merkte wel, dat Trees helemaal niet las in het boek, dat ze op haar schoot had.

Toch vroeg ze niets.

Hoe verwonderd zou ze geweest zijn, als ze geweten had, waar Treesje al die tijd mee bezig was!

Terwijl zij het meisje niet kon troosten, was er een Andere Trooster, naar wie Treesje ging met haar angst en vragen.

Zelfs in haar droom liet haar de gedachte aan de verlamde man niet los en zag ze mensen, al maar mensen, die stenen droegen. Het werd een hele berg van stenen. Op hun bedden werden lange rijen zieken gedragen. En al die zieken moesten over de stenen gedragen worden. Tot ze op een dak stonden. Een dak, met wel tien gaten. Al die zieken zakten naar omlaag. . . .

„Er kàn een wonder gebeuren,” zei iemand heel duidelijk. Zo doordringend was die stem, dat Treesje er wakker van werd. Heel langzaam gleed een glimlach over haar gezichtje.

Twee dagen vol spanning gingen voorbij.

Wat zou het volgende bericht zijn?

Het volgende bericht was lang. Veel langer, dan het eerste geweest was.

De begin-woorden luidden:

„Toestand verbeterd!”

Méér hoefden ze eigenlijk niet te weten.

Dus tòch?

Werd vader beter?

Lééfde vader?

Was het wonder dan werkelijk gebeurd?

Zou vader weer terugkomen?

Hoe moesten ze God daar genoeg voor danken?

Het was een wonderlijke ontmoeting tussen moeder en Trees op de dag, dat het blijde nieuws was ontvangen. Allebei huilden ze. En allebei waren ze toch zo onuitsprekelijk blij!

Gelukkig duurde het nu niet lang meer; anderhalve week nog maar, dan mocht Treesje weer naar huis.

Wat Trees nog niet wist, was, dat vader óók thuis zou komen. Bijna een jaar eerder, dan ze verwacht hadden.

Dát was de grote verrassing, die tante en oom voor haar bewaarden tot op de laatste dag, dat ze in de pastorie logeerde.

Dòl was Trees, toen ze dat hoorde. Dol van blijdschap. Ze sloeg haar arm om tante's hals, iets, dat ze al die weken nog niet gedurfd had. Als een poesje streek ze haar wang langs de mouw van oom Henks ruige huisjasje en danste met Bets de keuken door.

„Vader komt thuis. O, Bets, het is niet te gelóven, hè? En zo gauw al! O, wat een feest zal dat zijn!”

Marietje weer beter. Vader terug over een poosje. Alles weer goed. Wonder-heerlijk-goed!

Op de laatste Zondag, dat Trees in de domineesbank zat, liet oom Henk aan 't begin van de kerkdienst zingen:

„Geloofd zij God, met diepst ontzag. . . .”

Treesje jubelde het uit.

Met glinsterende ogen keek ze in 't rond. Zien jullie het wel, mensen? Zien jullie wel hoe blij ik ben? Begrijpen jullie dan hoe dankbaar we zijn?

Juffrouw Prinsen knikte haar toe. En juffrouw Schutte ook al. Ja, ze begrepen Treesjes blijdschap wel. Ze verheugden zich met haar, zoals ze ook verdriet met haar hadden gehad, zoals ze óók met haar gebéden hadden, op die Zondag na het ongeluk.

Donderdagsavonds daarop lag Treesje weer in haar eigen bed. Híer was het koud; híer was geen rose lampje dat je zomaar,

liggend, uit kon knippen; hier waren geen mooie meubeltjes. Maar hier was . . . moeder!

Moeder, die op de rand van haar ijzeren ledikant zat, met haar hand, een ruwe hand, op die van Treesje.

Heerlijk vertrouwelijk praatten ze. Geen oog had Trees af van moeders gezicht. Waar op de wereld vond je een liever gezicht? Moeders haar zat een beetje slordig. Opzij waren een paar krulletjes losgesprongen; de scheiding was niet recht. Maar dat kwam, omdat Trees dat haar had „mishandeld”. Zoiets kon je toch alleen maar bij je moeder doen. Stel je voor, dat ze tante Sietske's keurig gekapte krullen in de war zou brengen. Daar dàcht je doodeenvoudig niet aan.

O, en die schat van een Marietje! Wat was ze blij geweest toen Treesje haar weer opbeurde. „Trees, há, Trees!” juichte ze. „Blijf je nu heus hier bij ons? Ga je echt niet meer weg?” „Nee, schattebout. Treesje gaat niet meer weg.”

Ze had niet lang meer kunnen wachten met 't geven van haar cadeautje. Nog maar net was ze thuis, of ze riep Marietje, eens naar de verrassing te komen kijken, die ze uit dat grote huis, waar ze zo lang gelogeed had, had meegebracht.

„Een móóie verrassing?” vroeg Marietje, nieuwsgierig gemaakt.

„Kijk maar eens. Hier!”

Treesje genoot van de verrukte uitroepen, die haar kleine zusje slaakte bij het zien van zoveel prachtigs.

„Maar die luiertjes vind ik nog het àldermooiste,” zei Marietje.

„Jou kleine dot!” Treesje knuffelde Marietje daarvoor eens extra. „Die heeft Trees allemaal gemaakt.”

„Knappe Trees,” vond Marietje.

Treesje wist niet, wat ze het heerlijkste gevonden had bij haar thuiskomst.

Beneden in de gang sloeg de koekoek al tien uur.

„Véél te laat voor jou,” zei moeder hoofdschuddend.

„O, moeder, de koekoek!” riep Trees opgetogen, alsof ze een hele ontdekking deed.

„Ja, is dat zoiets bijzonders?” vroeg moeder.

„Moes, nu weet ik opeens heel goed, wat het betekent, als de mensen zeggen: „Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens....”

In de pastorie was een prachtige, grote klok. Die sloeg ieder kwartier. Ik heb daar zo vaak naar liggen luisteren. Maar nu hoor ik de koekoek weer. Ons éigen koekoekklokje, hè moes?”

Moeder legde haar handen om het gezicht van haar gróte dochter en zei, met een heel lieve stem: „Mijn kléine poes. . . .”

VIII. WELKOM THUIS!

„O, moeder, moes, kom eens gauw!”
Treesje stond op de morgen van de zeventiende
Februari, de dag, dat vader thuis zou komen, voor het
raam van haar kamertje.

Zojuist had ze de gordijnen opzij geschoven en nu keek ze met
schitterende ogen naar buiten.

Op Treesjes opgewonden geroep kwam moeder haastig aan-
lopen, gevolgd door Marietje, die overal met moeder mee-
dribbelde.

„Wat is er te zien, Trees? Die vlaggen? O ja, dat weet ik al,
hoor. 'k Ben al een uur langer op dan jij, moet je denken.”

„Dat is waar ook. Vindt u 't niet éinig, moeder? Allemaal hebben
ze de vlag uit. De hele De Ruyterstraat warempel. En wat is
dàt nou, wat daar ligt?”

Ze wees moeder, wat ze bedoelde. Stijf drukte ze haar hoofd
tegen het koude glas van 't raam.

„O dat, dat is een erepoort voor vader. Die hebben de bureu
Veenstra en De Valk gisteravond in elkaar getimmerd. Straks
komen ze 'm versieren.”

„Was het maar vast middag,” zuchtte Trees. „Jammer, dat we
niet precies weten, hoe laat vader komt, hè?”

„Maar hij komt,” zei moeder. En haar stem trilde van blijdschap.
Wat was die moeder gelukkig! Treesje merkte het wel! En óók
een beetje zenuwachtig, net als zij. Geen van beiden konden
ze haast eten — moeder en dochter, maar ze deden maar net, of
ze 't niet zagen van elkaar.

Het was dan ook geen wonder! Vader, die zo'n tijd weg was ge-
weest, en dat heel erge ongeluk had gehad, kwam weer terug!
Daar kon je toch niet „gewoon” onder blijven?

„Is nou de koningin jarig?” vroeg Marietje, die ook voor het
raam was komen staan.

„Welnee, dommerd.”

Treesje tilde het kleine ding hoog op. „Dat is, omdat vader vandaag weer bij ons komt.”

„O ja? Steken ze daarom allemaal de vlag uit? En we krijgen ook een taártje, hè?” liet ze er meteen op volgen.

„Vast,” beloofde moeder.

Ze kregen heel wat meer dan één taartje!

De bel stond niet stil op de De Ruyterstraat 12. Telkens weer gaf een lachende loopjongen af, wat hij te bezorgen had. Ja, zij wisten het ook wel: Van Dalen zou terugkomen uit Indonesië. Allemaal leefden ze mee.

„Het lijkt bij ons nu net, als toen oom Henk en tante Sietske twaalf en een half jaar getrouwd waren,” merkte Treesje op. Taarten, bloemen, zelfs een paar prachtige fruitmanden ontbraken niet.

Zoveel vrienden, als die vader toch had. . . .

O, maar 't was dan ook een heel bijzonder áárdige man, die vader van haar, dacht Trees trots.

Als die uren maar niet zo langzaam omkropen. . . .

Onophoudelijk keek ze naar de koekoekklok, en veel te lui vond ze die dag het vogeltje; kon dat beest niet eens wat vlugger de uren afroepen?

Moeder had ook geen rust. Moeder, die er zo mooi uitzag in haar nieuwe jurk, die ze, verbeeld je, óók weer zelf gemaakt had. Zijzelf droeg natuurlijk haar jurk van de bruiloft in de pastorie. Vader zou wel goed kunnen zien, dat ze hard gegroeid was.

Zou het dan nóóit twee uur worden?

Treesje dreutelde rusteloos van de keuken naar de kamer en weer terug. „Ga toch eens ergens stil zitten, kind,” zei moeder, die zelf geen vijf minuten op haar stoel bleef.

Misschien kwam die bus, waarmee vader tot huis gebracht zou

worden, nog wel later. Ze moesten maar niet rekenen op eerder dan twee uur, was tegen moeder gezegd.

De erepoort stond al kant en klaar achter 't tuinhekje, beschenen door een vriendelijk winterzonnetje.

„Welkom thuis” had buurman De Valk met grote letters op een stuk karton geschilderd.

Eigenlijk was Marietje de enige, die gewoon deed, en net als altijd haar spelletjes speelde. Ook Corrie, de nieuwe pop, was gestoken in haar mooiste jurk. „Want,” vertelde Marietje ernstig, „je opa komt vandaag thuis, kind.”

Moeder en Trees schoten in de lach.

„Ja,” verduidelijkte Marietje wijs, „mijn pappa is toch Corrie's opa?”

„Dat heb je knap uitgevonden,” prees moeder.

Marietje, in haar vuurrode overgooier, met een wit truitje en een rode strik in haar lichtblonde krulletjes, zag er uit als een plaatje.

Vader zou opkijken, dat ze al zo'n flinke meid geworden was.

„Alweer de bel! Ga jij nu maar, Treesje,” riep moeder vanuit de keuken.

Trees deed de voordeur open, en keek recht in de lachende ogen van Jan.

„Hallo, dikkie. Dit moest ik hier brengen.”

Een reusachtige doos werd in Trees' handen geduwd.

„Kijk maar eens, hoe-ie 'r uitziet,” glunderde Jan.

„Natuurlijk een taart,” raadde Treesje. „Ik zal moeder er ook bijroepen.”

En sprakeloos van bewondering bekeken ze samen het kunststuk, dat Jans vader en broer gemaakt hadden.

„Kom er even in,” nodigde juffrouw Van Dalen.

Maar Jan schudde zijn hoofd. „Nee, dank u. Ik moet zo meteen weer naar school. Jij hebt zeker vrij vandaag, dikkie?”

„Natuurlijk,” antwoordde Treesje lachend.

„Het is veel te erg, die taart,” vond moeder. „Wil je je ouders

heel hartelijk bedanken? Ik ben er werkelijk een beetje verlegen mee."

„O, maar Trees kan heel wat op. Dat is me toch een snoepster! Als u eens wist, wat ze bij ons allemaal opgegeten heeft," verklapte Jan.

„Och nee, malle jongen, zo bedoel ik 't niet, dat ik er verlegen mee ben," glimlachte moeder. „Of houd je me een beetje voor de gek?"

Maar Jan gaf hierop geen antwoord.

„De bús!" schreeuwde hij.

Meteen was hij verdwenen. Als die vader thuiskwam, wou hij daar niet met z'n neus bovenop staan!

Ja, het wàs „de" bus!

En vader zat er in.

Door juichende soldaten werd hij afgezet bij de De Ruyterstraat 12. Maar hij keek niet éénmaal meer naar hen om.

Met een bons zette hij zijn bagage neer; zomaar bij het hekje. Toen vlóóg hij naar de openstaande deur.

Want daar, daar in dat kleine gangetje, stonden zijn vrouw en twee dochtertjes. Drie mensen van hèm! Met een harde slag gooide hij de deur achter zich dicht.

Toen waren ze met zijn vieren. Al-
léén-met-zijn-vieren.

Eindelijk dan toch! Waar hij zo naar verlangd had, wat zover weg geleken had, toen hij doodziek lag in Indonesië. . . .

Maar nu nu was hij thuis!
Haar ogen groot van verbazing keek kleine Marietje naar vader, moeder en Trees. Dit begreep ze niet.

Waarom gingen ze nu opeens allemaal huilen? Huilen als je blij was? Hoe kon dat?

Marietje schudde haar glanzende krulleskopje.

Toen tilde vader haar met een zwaai op zijn arm. Ze juichte van plezier.

Tegelijk keken moeder en Trees naar het grote litteken bij vaders linkeroor.

Daar was die wond dus geweest.

Moeder drukte er zacht een kus op. Vader sloeg zijn vrije arm om haar heen.

„Vrouwke,” zei hij fluisterend.

„En ik dan?” vroeg Treesje. „Nu is er geen enkel plaatsje meer voor mij over.”

Vader begon te lachen. Zijn hele bruine gezicht straalde. „Och, m'n arme Treze-kind. Jouw beurt komt óók wel. Wacht maar, tot we in de kamer zijn.”

„Ja, laten we eens verder gaan. We kunnen geen uren hier in de gang blijven staan,” zei moeder.

Bij de kamerdeur struikelde vader.

„Hé, wat is dat nou? Tóe, ding, lig niet voor m'n voeten.”

Het „ding” was de grote gebakdoos, die Trees van Jan had aangenomen, maar bij 't naderen van de bus haastig had neergezet.

„Pas òp,” waarschuwde Trees nog.

Maar 't was al te laat.

Met één knie viel vader op de doos; het karton boog in en toen moeder het deksel oplichtte, lag daar een zielig in elkaar gedrukte taart. De prachtige opgespoten bloemen waren verdwenen. Alleen het woord „Welkom” prijkte nog bovenaan.

Toen schaterde vader het uit.

Trees en moeder lachten met hem mee.

Marietje, op vaders arm, keek beduusd van de een naar de ander.

Die grote mensen deden maar raar vanmiddag.

Maar dan bedacht ze iets, dat ze toch nodig tegen die aardige bruine pappa moest zeggen.

„Pappa, ik heb rooie-vonk gehad, en toen ik weer beter was, is Treesje met Corrie weer teruggekomen.”

„Rooie-vonk?” deed vader verbaasd. „Maar méid toch. En wie is Corrie?”

Marietje wipte weg, om haar mooie poppekind te halen en vlug kroop Treesje tegen vader aan.

Hè, zó was het eindelijk goed!

„Mijn eigen lieve Rolmopsje,” zei vader zacht aan haar oor.

Toen drong het pas helemaal duidelijk tot Treesje door: Vader is thuis!

Even kneep ze haar ogen stijf dicht.

En zomaar, zonder dat iemand het merkte, dànkte Treesje.

Vier kleine woorden waren het maar:

Here Jezus, ik dànk U

INHOUD

	Blz.
I. Oom Henk en tante Sietske	7
II. Feest in de pastorie	19
III. Een „gemene” juffrouw	32
IV. „Vlooiën-Griet”	42
V. Jan doet een ontdekking	54
VI. Treesje is jaloers	65
VII. Angstige dagen	77
VIII. Welkom thuis!	88